

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání 18. prosince 2013 v Plzni v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jaroše a soudců JUDr. Jitky Loucké a Mgr. Marcela Žána t a k t o:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) trestního řádu se za použití § 261 trestního řádu na podkladě odvolání státního zástupce, zúčastněné osoby, již je společnost K [redacted] s.r.o., a obžalovaných I [redacted] B [redacted], P [redacted] K [redacted], S [redacted] S [redacted], J [redacted] P [redacted], A [redacted] D [redacted], D [redacted] M [redacted], M [redacted] N [redacted], S [redacted] M [redacted], V [redacted] N [redacted], L [redacted] B [redacted] a D [redacted] B [redacted] ruší ve vztahu ke jmenované zúčastněné osobě a jmenovaným obžalovaným i k původně spoluobžalovaným S [redacted] K [redacted] a K [redacted] V [redacted] rozsudek Okresního soudu v Tachově z 20. dubna 2012 č. j. 9 T 146/2005 - 8389 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že

a) obžalovaní

1. I [redacted] B [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], podnikatel, trvale bytem [redacted],

2. P [redacted] K [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], důchodce, trvale bytem [redacted],

3. S [redacted] S [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted],

4. J. [REDACTED] P. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], zaměstnanec společnosti [REDACTED], s.r.o., trvale bytem [REDACTED],

5. A. [REDACTED] D. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem ve [REDACTED],

6. S. [REDACTED] K. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], podnikatel, trvale bytem v [REDACTED],

7. K. [REDACTED] V. [REDACTED],

nar. [REDACTED] ve [REDACTED], trvale bytem v [REDACTED],

8. D. [REDACTED] M. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], podnikatel, trvale bytem v [REDACTED],

9. M. [REDACTED] N. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], podnikatel, trvale bytem v [REDACTED],

10. S. [REDACTED] M. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], jednatel obchodní společnosti, trvale bytem v [REDACTED],

11. V. [REDACTED] N. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED],

12. L. [REDACTED] B. [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], podnikatel, trvale bytem v [REDACTED],

13. D ■■■ B ■■■,

nar. ■■■ v ■■■, provozní, trvale bytem v ■■■,

jsou vinni,

že

1.

obžalovaný L ■■■ B ■■■

poté, co pojal záměr těžít z prostituce, kterou by organizovali další lidé v podnicích, jež by koupil, aniž by někde oficiálně figuroval, zajistil v prosinci 2002 až lednu 2003 za účasti třetí osoby a L ■■■ B ■■■ nákup a rekonstrukci nočních podniků C ■■■ ■■■, R ■■■ a H ■■■, tak, že je koupí M ■■■, s.r.o., jejímž jednatelem určil svého řidiče, V ■■■ N ■■■, a následně uděloval pokyny k provozu pro podnik H ■■■ od konce prosince 2002 do prosince 2004 K ■■■ V ■■■ a od ledna 2005 do 11. března 2005 S ■■■ K ■■■, pro podniky R ■■■ H ■■■ a R ■■■ od ledna 2003 do 11. března 2005 P ■■■ K ■■■; v květnu 2003 na jeho pokyn převedl V ■■■ N ■■■ uvedené nemovitosti ze společnosti M ■■■, s.r.o., do vlastnictví společnosti K ■■■, s.r.o., jejímž jednatelem určil S ■■■ M ■■■ a M ■■■ S ■■■, přičemž od ledna 2003 do 11. března 2005 převzal za prostřednictví P ■■■ K ■■■ nejméně 25 000 000 korun, o nichž věděl, že pocházejí z prostituce v uvedených podnicích, kde se za shora uvedenou dobu prostituovalo nejméně 700 žen,

2.

obžalovaný P ■■■ K ■■■

na podzim 2002 dojednal s L ■■■ B ■■■, že pro něj bude v ■■■ organizovat prostituci a odevzdávat mu zisky, a tak provozoval od ledna 2003 do 1. února 2005 podnik R ■■■ a od počátku roku 2003 do léta téhož roku a od konce roku 2003 do 11. března 2005 pod firmou P ■■■ s.r.o. podnik zvaný nejprve R ■■■ H ■■■ a poté C ■■■, k jehož řízení pro dobu po 11. březnu 2005, kdy ho zadrželi policisté, zmocnil D ■■■ B ■■■, přičemž podle pokynů L ■■■ B ■■■ určoval podmínky provozu v těchto nevěstincích, najímal a řídil jejich provozní, recepční, barmany a technický personál, a řídil také S ■■■ S ■■■, který měl na starosti nábor a dovoz nových prostitutek; pro podnik C ■■■ organizoval prostřednictvím P ■■■ V ■■■ dovoz prostitutek z Thajska, a do září 2004 v podnicích zajišťoval a řídil ve spojení s L ■■■ B ■■■ ochrannou službu, a byl i ve spojení s provozními podniky H ■■■ K ■■■ V ■■■ a S ■■■ K ■■■, od nichž přebíral část zisku z prostituce prováděné v uvedeném klubu, přičemž část zisku z prostituce jeho prostřednictvím šla L ■■■ B ■■■ a část nejméně ve výši 2 000 000 korun získal pro sebe,

3.

obžalovaný S ■■■ S ■■■

nejméně od počátku roku 2003 do léta 2003 a poté od konce roku 2003 do 12. března 2005 na základě pokynů P ■■■ K ■■■ zajišťoval dovoz žen do podniků R ■■■ H ■■■ (později C ■■■) a R ■■■, sjednával s nimi podmínky, za kterých se tam budou prostituovat, a to osobně i prostřednictvím internetových stránek www. ■■■.cz,

www.████████.com, www.████████.de, a v inzertních časopisech Annonce, Avízo, ve Slovenské republice prostřednictvím inzertního časopisu TABU a dalších, dále ve spojení s recepčními a A████████ D████████ zajišťoval dostatečný počet prostitutek v podniku, přičemž podíl na zisku z prostituce získal v podobě smluvního platu, mimosmluvních odměn a podílů závislých na denních tržbách v jednotlivých podnicích.

4.

obžalovaný

J████████ P████████,

od 15. září 2004 do 11. března 2005 jako recepční v podniku C████████████████████

D████████ M████████,

od 11. prosince 2004 do 11. března 2005 jako recepční v podniku C████████████████████

M████████ N████████

od 9. července 2004 do 25. listopadu 2004 jako recepční v podniku C████████████████████

A████████ D████████

od 31. října 2003 do 31. ledna 2005 jako provozní v podniku R████████████████████

předávali informace zájemkyním o práci prostitutek, a aby zajistili maximální zisk, informovali o chodu podniku P████████ K████████ a S████████ S████████, přičemž podle pokynů prvního z nich a ve spojení s druhým z nich zajišťovali dostatečný počet a ubytování prostitutek, od nichž vybírali část peněz za poskytnuté sexuální služby, spojené i s nucenou konzumací nápojů, za niž vybírali peníze od zákazníků, načež zisk z těchto služeb odevzdávali P████████ K████████, a podíl na zisku z prostituce získali v podobě smluvního platu, mimosmluvních odměn a podílů závislých na tržbách v podniku,

5.

obžalovaný D████████ B████████

nejméně od 17. března 2005 do 29. dubna 2005 na základě plné moci od P████████ K████████ jako jednatele společnosti P████████████████████ s.r.o. řídil podnik C████████, do něhož nabíral prostitutky prostřednictvím inzerce v Annonci i při osobních kontaktech, zájemkyně o tuto činnost instruoval o poměrech v podniku a o způsobu dělení zisku, a jako provozovatel řídil již odsouzené členy personálu podniku, G████████ B████████, J████████ P████████, J████████ K████████ a J████████ S████████, od nichž přebíral zisk z prostituce a služeb a konzumací s ní spojených,

6.

obžalovaný S████████ K████████ a K████████ V████████

nejméně od konce prosince 2002 do 11. března 2005 v podniku H████████████████████ S████████ K████████ nejdříve jako provozní a od 1. ledna 2005 jako provozovatel a K████████ V████████ do 31. prosince 2004 jako provozovatelka a poté bez formálního vztahu na základě pokynů I████████ B████████ společně sami a S████████ K████████ též prostřednictvím barmana a K████████ V████████ prostřednictvím personálu zajišťovali dostatečný počet a ubytování prostitutek, od nichž vybírali část peněz za poskytnuté sexuální služby, spojené i s nucenou konzumací nápojů, za niž vybírali peníze od zákazníků, nabírali a dováželi prostitutky do podniku a předávali informace zájemkyním o tuto práci, což činili ve spojení s P████████ K████████, jemuž po odečtení nákladů na provoz a odměny své a personálu odváděli

část zisku z prostituce, o němž věděli, že jej dále odevzdával I. B., a oba získali podíl na zisku v podobě přesně nezjištěné měsíční odměny z tržby podniku,

7.

obžalovaný S. M.

jako jednatel a společník společnosti K. s.r.o. podle pokynu I. B. převedl 29. května 2003 na tuto společnost nemovitosti, ve kterých byly noční podniky C., H. a R. v katastrálních územích a , a kluby C. a R. pronajímal firmě P. s. r. o. zastoupené jednatelem P. K. a klub H. nejdříve K. V. a od 1. ledna 2005 S. K., přičemž věděl, že těmito právními úkony zastírá faktického vlastníka, I. B., a musel předpokládat, že se v uvedených podnicích může provozovat prostituce, což se také dělo, a získal podíl na zisku z této prostituce v podobě platu ve společnosti K. s.r.o.

8.

obžalovaný V. N.

převzal 19. ledna 2003 na základě pokynu I. B. od D. T. jednatelství firmy M. s.r.o., která vlastnila podniky R., H., R. a H., a k 29. květnu 2003 tyto podniky převedl na společnost K. s.r.o., a to při vědomí, že se v nich organizuje a provozuje prostituce a že fiktivními právními úkony zastírá jejich faktického vlastníka, I. B., a získal z této prostituce podíl v podobě platu ve společnosti M. s.r.o.

9.

obžalovaný L. B.

na podzim 2002 upozornil I. B. na možnost koupit nemovitosti v , v nichž se provozuje prostituce, v prosinci 2002 a lednu 2003 se zúčastnil jednání o prodeji uvedených nemovitostí a podle pokynů P. K. poskytoval prostřednictvím pro něj pracujících osob od počátku roku 2003 do 1. září 2004 na základě smlouvy se společností P. , s.r.o. ochranu podnikům R. H. (C.) a R., a věděl, že v jeho smluvní odměně za tuto činnost je i podíl na zisku z prostituce provozované v uvedených klubech,

t e d y

obžalovaný I. B.

kořistil z prostituce provozované jiným a získal takovým činem značný prospěch a spáchal takový čin jako člen organizované skupiny

obžalovaný P. K.

zjednal jiného k provozování prostituce, kořistil z prostituce provozované jiným, získal takovým činem značný prospěch a spáchal takový čin jako člen organizované skupiny

obžalovaní S., S., J., P., A., D., S., K., K., V., D., M. a M., N.

zjednali jiného k provozování prostituce, kořistili z prostituce provozované jiným a spáchali takový čin jako členové organizované skupiny

obžalovaný D [redacted] B [redacted]

zjednal jiného k provozování prostituce a spáchal takový čin jako člen organizované skupiny

obžalovaní L [redacted] B [redacted], S [redacted] M [redacted] a V [redacted] N [redacted]

kořistili z prostituce provozované jiným a spáchali takový čin jako členové organizované skupiny

č i m ž s p á c h a l i

obžalovaní L [redacted] E [redacted] a P [redacted] K [redacted]

trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. a), b) trestního zákona

obžalovaní S [redacted] S [redacted], J [redacted] P [redacted], A [redacted] D [redacted], S [redacted] K [redacted], K [redacted] V [redacted], D [redacted] M [redacted], M [redacted] N [redacted], L [redacted] B [redacted], D [redacted] B [redacted], S [redacted] M [redacted] a V [redacted] N [redacted]

trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona a

o d s u z u j í s e

s přihlédnutím k Čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod
a k Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod

obžalovaný L [redacted] B [redacted]

podle § 204 odst. 3 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **tři (3) roky a šest (6) měsíců**, pro jehož výkon se podle § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákona zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 53 odst. 1 trestního zákona se mu dále ukládá peněžitý trest ve výši **čtyř milionů (4 000 000) korun českých**.

Podle § 54 odst. 3 trestního zákona se L [redacted] B [redacted] stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nevykonal, náhradní trest odnětí svobody na **jeden (1) rok**.

obžalovaný P [redacted] K [redacted]

podle § 204 odst. 3 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **tři (3) roky**, pro jehož výkon se podle § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákona zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 53 odst. 1 trestního zákona se mu dále ukládá peněžitý trest ve výši **tři set tisíc (300 000) korun českých**.

Podle § 54 odst. 3 trestního zákona se P [redacted] K [redacted] stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nevykonal, náhradní trest odnětí svobody na **dvanácti (12) týdnů**.

obžalovaný S [REDACTED] S [REDACTED]

podle § 204 odst. 3 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **dva (2) roky**.

Podle § 58 odst. 1 trestního zákona se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a zkušební doba se podle § 59 odst. 1 trestního zákona stanoví na **dva (2) roky**.

Podle § 53 odst. 1 trestního zákona se mu dále ukládá peněžitý trest ve výši **sto padesáti tisíc (150 000) korun českých**.

Podle § 54 odst. 3 trestního zákona se S [REDACTED] S [REDACTED] stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nevykonal, náhradní trest odnětí svobody na **šest (6) týdnů**.

obžalovaný L [REDACTED] B [REDACTED]

podle § 204 odst. 3 trestního zákona za použití § 40 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **jeden (1) rok a šest (6) měsíců**.

Podle § 58 odst. 1 trestního zákona se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a zkušební doba se podle § 59 odst. 1 trestního zákona stanoví na **dva (2) roky**.

obžalovaní J [REDACTED] P [REDACTED], D [REDACTED] M [REDACTED] a M [REDACTED] N [REDACTED]

podle § 204 odst. 3 trestního zákona za použití § 40 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **jeden (1) rok a dva (2) měsíce**.

Podle § 58 odst. 1 trestního zákona se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a zkušební doba se podle § 59 odst. 1 trestního zákona stanoví na **jeden (1) rok**.

obžalovaný D [REDACTED] B [REDACTED]

podle § 204 odst. 3 trestního zákona za použití § 40 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **deset (10) měsíců**.

Podle § 58 odst. 1 trestního zákona se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a zkušební doba se podle § 59 odst. 1 trestního zákona stanoví na **jeden (1) rok**.

obžalovaný V [REDACTED] N [REDACTED]

podle § 204 odst. 3 trestního zákona za použití § 40 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **osm (8) měsíců**.

Podle § 58 odst. 1 trestního zákona se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a zkušební doba se podle § 59 odst. 1 trestního zákona stanoví na **jeden (1) rok**.

obžalovaní A ■■■■■ D ■■■■■ a S ■■■■■ M ■■■■■

podle § 204 odst. 3 trestního zákona za použití § 40 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody na **šest (6) měsíců**.

Podle § 58 odst. 1 trestního zákona se jim výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a zkušební doba se podle § 59 odst. 1 trestního zákona stanoví na **jeden (1) rok**.

obžalovaní S ■■■■■ K ■■■■■ a K ■■■■■ V ■■■■■

podle § 53 odst. 1 trestního zákona každý z nich k peněžitému trestu ve výši **osmdesát tisíc (80 000) korun českých**.

Podle § 54 odst. 3 trestního zákona se každému z nich stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nevykonal, náhradní trest odnětí svobody na **jeden (1) měsíc**.

b) Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se

z a b í r a j í

noční klub C ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zapsaný v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov na LV ■■■■■ v k. ú. ■■■■■ - tedy rodinný dům č. p. ■■■■■ na parcele st. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■, a parcela st. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■, které jsou ve vlastnictví společnosti K ■■■■■ s.r.o., se sídlem ■■■■■, IČ ■■■■■.

II. Podle § 256 trestního řádu se **zamítá** odvolání, které podal proti shora uvedenému rozsudku státní zástupce v neprospěch obžalovaného L ■■■■■ B ■■■■■, protože **není důvodné**.

O d ů v o d n ě n í

Podle shora uvedeného rozsudku okresního soudu spáchali I ■■■■■ B ■■■■■, P ■■■■■ K ■■■■■, S ■■■■■ S ■■■■■, J ■■■■■ P ■■■■■, A ■■■■■ D ■■■■■, S ■■■■■ K ■■■■■, K ■■■■■ V ■■■■■, D ■■■■■ M ■■■■■, M ■■■■■ N ■■■■■, L ■■■■■ B ■■■■■, D ■■■■■ B ■■■■■, S ■■■■■ M ■■■■■ a V ■■■■■ N ■■■■■ trestný čin účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona. V případě posledně dvou jmenovaných to bylo podle okresního soudu proto, že zločinné spolčení podporovali, v případě zbylých proto, že byli jeho účastníky, a v případě prvního i proto, že je založil. I ■■■■■ B ■■■■■ a P ■■■■■ K ■■■■■ podle právě popisovaného rozhodnutí

spáchali i trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákona, neboť kořistili z prostituce provozované jiným a získali tím značný prospěch. Ostatní jmenovaní obžalovaní podle tohoto rozhodnutí spáchali krom trestného činu účasti na zločinném spolčení i trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1 trestního zákona, protože kořistili z prostituce provozované jiným.

Okresní soud všem obžalovaným uložil tresty odnětí svobody. I. B. na šest a půl roku a P. K. na čtyři roky, a oba pro jejich výkon zařadil do věznice s ostrahou. S. S. uložil trest odnětí svobody na dva roky se zařazením do věznice s dohledem. Zbylým uložil podmíněné tresty odnětí svobody. L. B. na tři léta a zkušební dobu stanovil v trvání čtyř let a současně nad ním vyslovil dohled, který by se prováděl v rozsahu stanoveném trestním zákonem. J. P., A. D., M. N., S. M., V. N., D. B., S. K., K. V. a D. M. uložil trest odnětí svobody ve výměře dvou let, přičemž prvním třem z nich stanovil zkušební dobu na jeden rok, dalším dvěma na dva roky a zbylým třem na tři roky. Dále ukládal peněžité tresty a náhradní tresty odnětí svobody pro případ, že by je obžalovaní ve stanovené lhůtě nezaplátili. I. B. uložil peněžitý trest ve výši 4 000 000 korun českých (dále jen korun) s náhradním trestem odnětí svobody na dvacet měsíců, P. K. peněžitý trest ve výši 500 000 korun s náhradním trestem odnětí svobody na pět měsíců, a S. K. a K. V. peněžitý trest 100 000 korun s náhradním trestem odnětí svobody na jeden měsíc.

Soud prvního stupně právě popisovaným rozsudkem dále zabral tři nemovitosti z majetku společnosti K. s.r.o. Učinil tak podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Konkrétně šlo o dům č. p. , parcelu st. ■ v katastrálním území téže obce, na které uvedený dům stojí, a rodinný dům č. p. ■ stojící na parcele st. ■ ve stejném katastrálním území.

Ve výroku o vině právě popisovaného rozsudku dále okresní soud uvedl, že se jeho rozhodnutí týká nočních podniků C., R. a H.. Dále v něm vyčíslil, že od ledna 2003 do 11. března 2005, kdy se v těchto nevěstincích prostituovalo nejméně 700 žen, činil zisk prvního z nich nejméně 1 965 355 eur, druhého nejméně 522 549 eur a třetího nejméně 368 124 eur.

Skutkově popsal okresní soud jednání obžalovaných stejně jako odvolací soud v tomto novém rozhodnutí. U některých z nich napsal několik okolností navíc. V případě I. B. uvedl, že zajistil provozní pro nevěstince, že na konci roku 2003 jeden z těchto podniků přejmenoval na C., a že výše uvedenou hotovost převzal přímo od P. K. K. P. K. napsal posledně uvedenou okolnost v opačném gardu, a navíc k němu v porovnání s tímto rozhodnutím odvolacího soudu napsal, že nechal na podkladě pokynů I. B. ve spolupráci s D. T. rekonstruovat jeden z nočních podniků a že z peněz získaných z podniků platil další náklady provozu podniků. Ke S. S. v porovnání s tímto rozsudkem odvolacího soudu napsal, že se ve spojení s P. K. a I. B. podílel na tvorbě obchodní strategie podniků a že předpokládal, že po odchodu P. K. do důchodu převezme jeho funkci. K J. P., D. M., M. N. a A. D. dále napsal, že věděli, že P. K. řídí I. B., který podniky fakticky vlastní a jenž také získává většinu zisku. K I. B. napsal, že upozornil I. B. na možnost koupit nemovitosti v , aby se v nich organizovala a provozovala prostituce, že mu

poskytoval informace o prostředí, že při nákupu podniků zajistil ochranku a převoz peněz a že dva ze shora uvedených klubů pravidelně navštěvoval. V případě S [redacted] M [redacted] na rozdíl od soudu druhého stupně navíc uvedl, že věděl o organizaci prostituce ve shora uvedených podnicích.

V zákonné lhůtě se proti právě popisovanému rozsudku soudu prvního stupně odvolali všichni výše jmenovaní obžalovaní, kromě S [redacted] K [redacted] a K [redacted] V [redacted]. Nesouhlasili s výrokem o vině a někteří ani o trestu. Dále se odvolala společnost K [redacted] [redacted] s. r. o., která brojila proti výroku o zabrání věci. Odvolací soud ji bude v tomto rozhodnutí dále nazývat buď společnost K [redacted] anebo zúčastněná osoba. Právě tak totiž zákon označuje subjekt, jehož věc soud zabral (viz § 42 trestního řádu). Posledním, kdo se odvolal, byl státní zástupce. Učinil tak jednak ve prospěch společnosti K [redacted] a jednak v neprospěch L [redacted] B [redacted], a to pouze ohledně trestu. Všichni se opřeli o námitky, jimiž se bude odvolací soud zabývat v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně obžalovaní navrhli, aby je soud druhého stupně zprostil obžaloby, zúčastněná osoba, aby se nezabíraly její nemovitosti, a státní zástupce, aby odvolací soud zpřísnil trest L [redacted] B [redacted] a aby věci společnosti K [redacted] nezabíral podle trestního zákona, ale podle nového trestního zákoníku.

Na podkladě právě uvedených odvolání Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu z hlediska vytýkaných vad všechny výroky napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jim předcházelo. Dospěl k následujícím závěrům.

Obžalovaní namítli, že v daném případě nešlo o zločinné spolčení, a že i kdyby nějaké existovalo, nevěděli o něm. Nejvýstižněji, a přitom nejstručněji tuto námitku formuloval D [redacted] M [redacted]. Uvedl, že okresní soud nepopsal v napadeném rozhodnutí skutky tak, aby je šlo považovat za jednání, kterého se dopustilo zločinné spolčení.

Skutky popsané v napadeném rozhodnutí skutečně nelze kvalifikovat jako jednání zločinného spolčení. Platí to ze dvou důvodů. První z nich je formální, druhý věcný. Oba spolu úzce souvisejí, a tak se jim bude soud druhého stupně věnovat najednou (základní poznámky k nim uvádí v následujících dvou odstavcích tohoto svého rozhodnutí).

Věcná stránka právě rozebíraného problému tkví v popisu skutku. Podle § 120 odst. 3 trestního řádu má soud v odsuzujícím rozsudku skutkově vymezit znaky trestného činu. To má dva základní významy. První spočívá v tom, že do popisu skutku nepatří nic, co neodpovídá trestnému činu, a druhý v tom, že pokud takový popis neodpovídá určité právní kvalifikaci, soud ji nemůže použít. Proto také musí odvolací soud osvětlit několik dalších základních okolností, dříve než postoupí dál.

Popis skutku v rozsudku vychází z toho, jak soud zhodnotí důkazy. Jestliže odvolací soud neprovede žádné, je vázán tím, jak je zhodnotil soud nalézací. Říká to § 263 odst. 7 trestního řádu. To ale neznamená, že by nikdy nemohl závěry soudu prvního stupně změnit, pokud dokazování nedoplní. Právě popsané omezení se týká závěrů skutkových, a nikoli právních. Jestliže tedy nalézací soud kvalifikuje čin jinak, než jak ho skutkově vymezí, může odvolací soud takový právní závěr změnit, aniž by provedl nějaký důkaz. Zasáhnout může i do popisu skutku. Platí to jednak tehdy, jestliže z něj vypustí určité části proto, že nemají právní význam, nebo proto, že nemají základ v důkazním řízení, ať již proto, že pro ně důkaz vůbec neexistuje, nebo sice je, ale vyplývá z nepoužitelného důkazního prostředku. Jako

příklad lze uvést situaci, v níž soud prvního stupně někoho odsoudí na podkladě výpovědi údajného spolupachatele, která není k prvně uvedenému člověku procesně použitelná. V takovém případě může odvolací soud obžalovaného zprostit obžaloby, aniž by provedl nějaký důkaz. Do popisu skutku může soud druhého stupně zasáhnout i z důvodu, který výše označil jako formální příčinu, pro niž nelze skutky popsané v napadeném rozhodnutí kvalifikovat jako zločinné spolčení. To souvisí s § 264 odst. 2 trestního řádu. Ten říká, že pokud nalézací soud vydává rozsudek ve věci, ve které už tak učinil, ale nikdo se proti původnímu rozhodnutí neodvolal v neprospěch obžalovaného, nesmí výrok nového rozsudku obsahovat nic, co by v porovnání s původním rozhodnutím vyznělo v neprospěch obžalovaného.

Na tomto místě je třeba uvést, co zákon označuje za zločinné spolčení. Odvolací soud se tím již v dané trestní věci zabýval ve svém usnesení z 20. ledna 2010 sp. zn. 8 To 374/2009 (viz dvacátou pátou až třicátou stranu onoho rozhodnutí, které začíná na listu č. 7609 spisu). Na svých tehdejších závěrech nemá důvod cokoli měnit. Přesto považuje za nutné zdůraznit následující okolnosti.

Zločinné spolčení je podle § 89 odst. 17 trestního zákona společenstvím více osob s vnitřní organizační strukturou s rozdělením funkcí a dělbou činností, které je zaměřeno na soustavné páčání úmyslné trestné činnosti. Uvedený zákon znal i organizovanou skupinu. O ní se zmiňoval například v § 204 odst. 3, který pojednává o kuplířství. Co ale organizovaná skupina je, výslovně neuváděl. Nedělá to ani současný trestní zákoník, i když s tímto slovním spojením rovněž pracuje (viz například ustanovení o kuplířství v jeho § 189). Vyloužit je proto musejí trestní orgány. Soudní praxe za něj pro účely trestního zákona považuje sdružení více (a tedy nejméně tři) trestně odpovědných osob, mezi nimiž existuje dělba úkolů, a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost, že se trestný čin podaří provést, a to zvyšuje společenskou nebezpečnost činu. Je nepochybné, že trestní zákon zavedl zvláštní kategorii zločinného spolčení proto, že je považuje za obecně nebezpečnější než organizovanou skupinu. Jasně to dokládá fakt, že členům zločinného spolčení podle něj hrozí přísnější trest, než členům organizované skupiny (viz § 163a a například § 204 odst. 3 trestního zákona).

Okresní soud na čtyřicáté druhé a čtyřicáté třetí straně napadeného rozhodnutí popsal, proč považoval některé z obžalovaných za členy zločinného spolčení. Nejprve uvedl, co podle něj v jejich jednání odpovídalo činnosti organizované skupiny. Napsal, že šlo o vědomé společenství pachatelů, kteří měli rozdělené úkoly, jejich činnost se plánovala a koordinovala shora, vedení se utajovalo, a vznikl systém, v němž se provozovala ubytovací zařízení s barem, v nichž se lidé mohli seznamovat a která měla právně vše v pořádku, včetně toho, že platila nájemné ve prospěch společnosti, kterou vlastnili tak zvaní „bílé koně“. To, co podle jeho názoru činilo z dané skupiny zločinné spolčení, tkví v tom, že šlo vždy nejméně o tři pachatele, k nimž postupně přibývali další, a že systém byl složitý, používal tak zvaných bílých koňů a že se snažil o trvalý zdánlivě legální systém, který by umožňoval kořistit z prostituce. Dvě z právě uvedených tří úvah nejsou vnitřně ucelené. Nalézací soud vidí první odlišnost v počtu pachatelů, který dosáhl chvílemi až deset osob. Jak již bylo řečeno, ani organizovaná skupina nemusí mít nutně jen tři osoby. Může jich být daleko více, například desítky. Druhý rozlišovací znak (konkrétně zdánlivě legální systém s nasazenými osobami, které jednájí v první řadě ve prospěch někoho jiného) okresní soud přiřadil současně organizované skupině i zločinnému spolčení. Zbývá tedy závěr o tom, že cílem byl trvalý zdroj příjmů z prostituce, kterou provádí někdo jiný. O ten tu nepochybně šlo, poněvadž

činnost shora uvedené skupiny běžela po dlouhou dobu, a nic nenasvědčovalo tomu, že by měla skončit sama od sebe. Jenže i organizovaná skupina může trestnou činnost páchat, dokud to jde. Podle české soudní praxe totiž může mít i trvalý charakter. Délka trestné činnosti, ať již faktické, nebo pouze zamýšlené, ji tedy od zločinného spolčení odlišit může, ale nemusí.

Právě uvedené okolnosti dokládají, že organizovanou skupinu od zločinného spolčení může vždy spolehlivě odlišit zejména to, co se rozumí slovem „společenství“. Podle názoru soudu druhého stupně takový svazek existuje tehdy, jestliže mezi pachateli existuje těsný vztah, takže jsou přímo mezi sebou domluveni na všem podstatném ze svého postupu, který pak naplňují. Aby v případě kuplířství existovalo zločinné spolčení způsobem odpovídajícím popisu skutku v napadeném rozhodnutí, musil by někdo vymyslet, že vzniknou fiktivní nájemní vztahy, vzít si k ruce dalšího, kdo to právně zajistí a dále ošetřuje, a buď za pomoci dalšího spojovacího článku anebo sám si obstarat pracovníka v nevěstinci, který zajišťuje všem zúčastněným soustavný přísun peněz z prostituce. Pokud ale nějaký pracovník v nevěstinci vybírá od prostitutek peníze a předává je dál, aniž by měl bližší vztah se strůjci takového systému, může vědomě pracovat ve prospěch zločinného spolčení, pokud o něm ví, ale není jeho členem. Nemá totiž k jeho účastníkům tak blízký vztah, aby ho bylo možno označit za jeho součást. Není tudíž „společníkem“ případného „společenství“.

Nalézací soud dospěl závěru, že provozní a recepční byli členy zločinného spolčení proto, že věděli o existenci člověka, který shora uvedené podniky fakticky vlastní, ač nikde oficiálně nefiguruje, a který z toho má profit. Při stejné logice by byl členem zločinného spolčení prodejce nelegálních drog, který ví, že je odebírá od někoho, kdo je nevyrábí, a znal by i jejich výrobce, o němž by věděl, že mu to nese soustavný zisk. Tak tomu není. Pokud někdo ví o struktuře více osob, nemusí tvořit součást zločinného spolčení.

Právě uvedené okolnosti dokládají, že soud prvního stupně nepostupoval správně, jestliže nevěnoval pozornost hloubce vztahů mezi obžalovanými, a jestliže označil skupinu obžalovaných za typově nebezpečnější sdružení než organizovanou skupinu. Proto také věnoval zbytečně pozornost tomu, zda šlo o složitý či jednoduchý systém. Proto postačí na okraj uvést, že mnohé vztahy mezi obžalovanými měly písemný podklad, a tak je bylo snadné nalézt. Jediné, co bylo skryté, a tedy komplikovanější, je fakt, že ■■■ B■■■ nefiguroval v oficiálních právních vztazích, ač byl fakticky vlastníkem dvou ze tří shora uvedených podniků a z posledního měl příjem (odvolací soud později vysvětlí, z čeho to vyplývá; viz pátý odstavec na patnácté, třetí odstavec na devatenácté a třetí odstavec na dvacáté straně tohoto rozhodnutí). Na tomto zastíracím manévru, který sám o sobě neznamená rozdíl mezi organizovanou skupinou a zločinným spolčením, neměli žádný podíl J■■■ P■■■, A■■■ D■■■, D■■■ M■■■, M■■■ N■■■, S■■■ K■■■ a K■■■ V■■■, S■■■ S■■■, ani L■■■ B■■■. V■■■ N■■■ a S■■■ M■■■ fungovali jen jako nastrčené figury, tedy zvaní „bílí koně“. Jak sami říkají, podepisovali jako jednatele obchodní společnosti smlouvy, aniž se zajímali o jejich obsah. Ve vztahu k trestné činnosti popsané v napadeném rozhodnutí tak navíc učinili jednorázově. Z důvodů, které již odvolací soud osvětlil, je tedy nelze považovat za členy společenství, ve kterém by mohl být ■■■ B■■■, a to tím spíše, že mu jeden z nich podle výpovědi D■■■ T■■■ dělal řidiče, a druhý pečoval o jeho děti.

Členem zločinného spolčení nemohl být ani S■■■ S■■■. Na jeho případě odvolací soud poprvé popíše formální příčinu, kvůli níž nemůže obstát závěr okresního soudu

o existenci zločinného spolčení. K ní musí nejprve uvést, že přezkoumávaný rozsudek je druhým, který okresní soud v této věci vydal. První rozsudek nalézací soud vyhlásil 20. července 2009. Proti onomu rozhodnutí se ohledně obžalovaných, které soud v této věci ještě stíhá, státní zástupce odvolal jen v neprospěch L [redacted] B [redacted] (viz listy č. 7402 až 7405 spisu). Výrok o vině nově vydaného rozsudku tudíž nesmí obsahovat nic, co by v porovnání s původním vyznělo v neprospěch ostatních obžalovaných. Říká to § 264 odst. 2 trestního řádu, jemuž se již odvolací soud věnoval v prvním odstavci na jedenácté straně tohoto svého rozhodnutí. Okresní soud jej v této věci několikrát porušil.

S ohledem na § 264 odst. 2 trestního řádu nemohou zůstat v konečném soudním rozhodnutí ty části popisu skutku, jež ke S [redacted] S [redacted] okresní soud neuvedl ve výroku prvního rozsudku z 20. července 2009 (viz list č. 7286 spisu) a podle kterých byl jmenovaný obžalovaný členem zločinného spolčení mimo jiné proto, že se ve spojení s P [redacted] K [redacted] a I [redacted] B [redacted] podílel na tvorbě obchodní strategie podniků a očekával, že až P [redacted] K [redacted] půjde do důchodu, převezeme jeho místo.

Právě uvedené části výroku o vině napadeného rozsudku nemohou obstát i z dalších důvodů. To, že se S [redacted] S [redacted] podílel na obchodním postupu uplatňovaném ve shora uvedených nočních podnicích, nepředstavuje přesný skutkový popis. Není z něj totiž jasné, o čem je vlastně řeč. Jediné, co k tomu mohl mít okresní soud na mysli, je na dvacáté sedmé straně odůvodnění přezkoumávaného rozsudku. Tam stojí, že se S [redacted] S [redacted] při jednom z telefonních hovorů zmínil o tom, že jede z jednání, na kterém se rozhodlo, že se zlevní na nižší částku (okresní soud odkazuje na telefonní hovor zachycený na listech č. 2653 a 2654 spisu). Tuto poznámku nelze považovat za podíl S [redacted] S [redacted] na obchodní strategii údajného spolčení. I kdyby byl S [redacted] S [redacted] u rozhovoru, při němž byla řeč o tom, kolik budou prostitutky brát od svých zákazníků, nic nedokládá, že o tom rozhodoval nebo že to třeba jen navrhl. Daleko podstatnější je, že tato okolnost neznámá, že by mezi ním a dalšími účastníky hovoru existovalo ono společenství, které má na mysli shora citovaný § 89 odst. 17 trestního řádu. Totéž platí pro údaj, podle něhož S [redacted] S [redacted] očekával, že až P [redacted] K [redacted] půjde do důchodu, převezeme jeho místo. K tomu S [redacted] S [redacted] správně namítl, že to není trestné. Okresní soud tato slova ve výroku napadeného rozsudku uvedl jistě proto, že jimi chtěl popsat zájem S [redacted] S [redacted] na soustavném páčání deliktu. Jak již bylo řečeno, ani to nestačí, aby šlo S [redacted] S [redacted] považovat za člena zločinného spolčení (viz odstavec na přelomu jedenácté a dvanácté strany tohoto rozhodnutí odvolacího soudu).

Právě popsané okolnosti dokládají, že ohledně S [redacted] S [redacted] se musí z popisu vypustit, co tam okresní soud uvedl v rozporu s trestním řádem. Zůstat tam tudíž mohou jen údaje o tom, že zajišťoval dovoz prostitutek do nočních podniků, pomocí internetu či osobně je nabíral, sjednával s nimi podmínky, za nichž se budou prostituovat. Byť je současně řečeno, že při tom spolupracoval s provozními podniků, neodpovídá to účasti na zločinném spolčení či vědomí o existenci takové případné skupiny.

Stejně jako v případě S [redacted] S [redacted], doplnil okresní soud ve výroku nového rozsudku jistě údaje i ve vztahu k několika dalším obžalovaným, nepochybně ve snaze dostat do něj okolnosti, jež by dokládaly jejich účast na zločinném spolčení nebo jejich vědomí o něm. Z důvodů, které již odvolací soud vysvětlil, nemohou v konečném rozhodnutí zůstat.

Posledně uvedený závěr platí v první řadě pro J. P., D. M., M. N. a A. D.. Ani k jednomu z nich okresní soud v původním rozsudku nenapsal, že by věděli o pozici L. B. a o jeho podílu na zisku z nevěstinců (viz listy č. 7 286 až 7 288 spisu). V onom rozhodnutí není ani ta část nového výroku, podle níž D. B. věděl, že podniky patří L. B., pro něhož je provozoval P. K. a že od P. K. měl informace o provozu podniku (viz list č. 7 289 spisu).

Právě popsané okolnosti souvisejí s tím, že soud prvního stupně nevystihl dřívější závěry odvolacího soudu v této věci. Posledně uvedený soud ve svém původním rozhodnutí uvedl, že zločinné spolčení mohli tvořit L. B., P. K. a D. T., ale že do něj nelze včlenit D. T., a to s ohledem na popis skutku v prvně vydaném rozsudku. Podle něj tento původně spoluobžalovaný zajistil na přelomu let 2002 a 2003 právní úkony při vzniku organizace, konkrétně při převodu nemovitostí na ni, a pak při rekonstrukci jednoho podniku. Podle tohoto popisu se tedy nepodílel na žádné soustavné trestné činnosti. Zbývali by tedy jen dva lidé, a ti, jak již bylo řečeno, nemohou tvořit zločinné spolčení, poněvadž v něm musí být členů víc (viz třetí odstavec na jedenácté straně tohoto rozhodnutí odvolacího soudu). Jen proto, že se proti původnímu výroku odvolal státní zástupce v neprospěch L. B., namítá, že okresní soud účast tohoto obžalovaného v uvedené organizaci nesprávně vyhodnotil, mohl nalézací soud k L. B. skutkově popsat účast na zločinném spolčení. To ale neudělal.

Podle napadeného rozhodnutí L. B. „poskytoval údaje o prostředí“. To je nepřipustně obecný popis skutku. Nejenže neříká, o jaké prostředí a jaké informace šlo, ale neznamená ani, že by kvůli tomu byl L. B. členem zločinného spolčení. Soud prvního stupně navíc popis skutku nepřizpůsobil výpovědi D. T., z níž v právě popisované části výroku vyšel. Podle ní L. B. již v působil, když L. B. upozornil na možnost koupit nevěstince (viz list č. 243 spisu). Nic tedy nedokládá to, co napsal okresní soud, tedy že L. B. upozornil L. B. na možnost koupit nemovitosti v , aby se v nich organizovala a provozovala prostituce. K tomu tam již tehdy docházelo. V této souvislosti L. B. důvodně poukázal na existenci nájemních smluv mezi předchozími majiteli shora uvedených podniků a lidmi, kteří tam již tehdy působili a z nichž někteří tam byli i později, když kluby oficiálně vlastnila společnost K.

Účast L. B. na zločinném spolčení nemůže vyplývat ani z toho, že zajistil pomocí své bezpečnostní agentury transfer peněz za nákup nemovitostí. To není podle českého právního řádu samo o sobě znakem žádného trestného činu. Ani nic dalšího v popisu skutku obsaženého ve výroku napadeného rozsudku neodpovídá účasti L. B. ve zločinném spolčení. V této souvislosti jmenovaný pádně namítl, že svou činnost ve shora uvedených podnicích smluvně ukončil ke konci srpna 2004, tedy hluboko před 11. březnem 2005, kdy do jejich provozu zasáhli policisté tím, že zadrželi některé obžalované, a plynule navázal v jiných objektech ve stejné činnosti pro původní majitele shora uvedených klubů (viz smlouvy, jejich výpovědi a policejní protokoly na listech č. 59, 280, 876, 3 884, 3888 a 3 890, 3891 a 3893 spisu). Kdyby byl členem zločinného spolčení určeného k soustavné trestné činnosti, s největší pravděpodobností by se jeho počínání účastnil dále.

V porovnání s prvně vydaným rozsudkem okresní soud do popisu skutku přidal údaj, že L. B. do podniků jezdil. Tím chtěl jistě doložit, z čeho dovedl, že jmenovaný obžalovaný věděl o tamní prostituci. To ale nebylo třeba. Ve výroku totiž výslovně napsal,

že L [redacted] B [redacted] pobíral peníze s vědomím, že část z nich pochází ze zisku z prostituce. Právě to odpovídá znakům kuplířství, jehož se podle § 204 dopustí mimo jiné ten, kdo kořistí z prostituce provozované jiným. Právě to také mělo být v soudním rozhodnutí, jak dokládá § 120 odst. 3 trestního řádu uvedený v předposledním odstavci na desáté straně tohoto rozhodnutí odvolacího soudu. Pro konečné rozhodnutí v této věci je podstatné, že právě rozebíraný údaj nedovoluje, aby se skutek L [redacted] B [redacted] posuzoval jako účast na zločinném spolčení.

Právě uvedené okolnosti dokládají, že soud prvního stupně nenašel důkazy pro závěr, podle něhož by šlo jednání L [redacted] B [redacted] kvalifikovat jako čin účastníka zločinného spolčení. Proto je také v novém rozhodnutí nemohl popsat.

V souvislosti s posledně uvedeným závěrem je nutno přisvědčit námitce D [redacted] B [redacted], podle níž okresní soud v rozporu s pokynem soudu druhého stupně nevysvětlil, z čeho dovedl, že si D [redacted] B [redacted] ponechal část peněz pocházejících z prostituce. Nálezací soud v novém rozhodnutí napsal, že „prostě nelze rozumně předpokládat jinou variantu“. Odvolací soud si ji ale představit dokáže. D [redacted] B [redacted] podle svých slov převzal podnik proto, aby pomohl P [redacted] K [redacted], který se ocitl ve vazbě, a oba se podle vlastních výpovědí dobře znají. V této souvislosti nelze přehlédnout, že D [redacted] B [redacted] byl v C [redacted] jen několik málo týdnů, a nic nedokládá, že by tehdy potřeboval peníze, které od tamních zaměstnanců přebíral. Ti sice říkají, že mu je předávali (viz například č. 1505 spisu), ale ne že by si z nich něco nechal. Mohl je tedy všechny použít na provoz podniku, anebo to udělat zčásti, a zčásti je předat P [redacted] K [redacted], případně je mohl nechat tam, kam je podle výpovědí zaměstnanců C [redacted] dával. Bez důvodných pochybností ale nelze tvrdit, že si z nich něco nechal. Pro takový závěr není důkaz a dovést jej nelze ani z důkazů, které existují.

Posledně uvedená poznámka platí i pro některé další okolnosti, které okresní soud pojal do výroku napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k L [redacted] B [redacted] neexistuje ve spise důkaz pro to, že by osobně zajišťoval provozní do nevěstinců. Ve vztahu ke K [redacted] V [redacted] a S [redacted] K [redacted] lze dovést, že s nimi přímo jednal, protože tam spolu s ním byl D [redacted] T [redacted], který to ve své původní výpovědi v této trestní věci řekl (viz list č. 246 spisu), ale oni tam již tehdy podle této výpovědi i podle svých slov působili.

Žádný důkaz neexistuje ani o tom, nač poukázali v odvolání L [redacted] B [redacted] a P [redacted] K [redacted], a sice že L [redacted] B [redacted] předával peníze z nevěstinců přímo P [redacted] K [redacted]. Dokládá to i text napadeného rozsudku. Okresní soud v něm vedl, že za daných okolností nepřichází v úvahu jiná skutková varianta. V této úvaze pominul možnost, že se peníze od P [redacted] K [redacted] k L [redacted] B [redacted] mohly dostávat zprostředkovaně, kupříkladu přes někoho dalšího. Byť to je málo pravděpodobné, vyloučit to nelze. Do právě rozebíraného závěru se navíc okresní soud pouštěl zbytečně. Z hlediska kuplířství není důležité, kdo peníze L [redacted] B [redacted] předával, ale zda o nich věděl, že pocházejí z prostituce. Konkrétní důkazní prostředky, z nichž toto vědomí vyplývá, popíše odvolací soud později (viz třetí odstavec na devatenácté a třetí odstavec na dvacáté straně tohoto rozhodnutí).

Všechny dosud uvedené okolnosti dokládají, že existují pochybnosti o skutkových závěrech soudu prvního stupně a že přezkoumávaný rozsudek odporuje trestnímu zákonu, v tomto případě proto, že popis skutku neodpovídá použité právní kvalifikaci (další případy,

v nichž napadené rozhodnutí odporuje zákonu, odvolací soud popisuje ve druhém odstavci na třicáté první straně a v posledním odstavci na třicáté osmé straně tohoto svého rozhodnutí. V takových případech musí soud druhého stupně napadené rozhodnutí zrušit. Ukládá mu to § 258 odst. 1 písm. b) a d) trestního řádu. Proto tak Krajský soud v Plzni učinil.

Podstatná část zatím uvedených okolností dokládá, že soud druhého stupně přisvědčil námitkám, podle nichž nebyli obžalovaní účastníky zločinného spolčení, a že pokud jím snad někdo z nich byl, popis skutku v napadeném rozhodnutí takovou právní kvalifikaci nedovoluje. Stejně tak z týchž důvodů přisvědčuje námitkám některých obžalovaných, že okresní soud nesplnil předchozí pokyn soudu odvolacího a své závěry náležitě nevysvětlil a neodkázal v rozporu s pokyny soudu druhého stupně vždy na příslušný důkaz, o který opřel své skutkové a právní závěry. Naproti tomu neobstojí námitky, podle nichž se obžalovaní nedopustili kuplířství. Důkazní situace k tomu je jednoznačná. Poněvadž se jí ale obžalovaní snaží zpochybnit mnoha námitkami, musí na ně odvolací soud reagovat obsáhle.

V souvislosti se samotným pojmem kuplířství předložil ■■■ B■■■ odvolacímu soudu usnesení Vrchního soudu v Praze ze 3. ledna 2013 sp. zn. 2 To 105/2012. Podle něj nejde o kuplířství, jestliže prostitutky předem znají podmínky, za nichž se budou prodávat, souhlasí s nimi a nedostávají jen nepoměrně malou část z ceny služby, již poskytují, takže je to oboustranně výhodné, a nikdo tak z prostituce „nekořistí“ (viz listy č. 8773 až 8781 spisu). S tím souvisí námitky J■■■ P■■■ a zúčastněné osoby, podle kterých stát proti obdobným podnikům většinou zasahuje jen tehdy, pokud v nich někdo jiného k prostituci nutí násilím, a podle kterých má trestný čin kuplířství základ v zastaralém ustanovení zákona, takže je otázkou, zda je lze vůbec užít, a podle nichž není jasné, jak bude stát v budoucnu prostituci regulovat.

Soud činí rozhodnutí podle platného zákona. Nemůže se tudíž uchýlovat k úvahám o budoucí právní úpravě. Tím by popřel principy právní jistoty a rovnosti před zákonem.

Co je trestným činem, neurčuje soud, ale zákon. Pokud zákon obsahuje nějaký termín, který považuje za nutné vyložit, učiní tak (viz například § 89 trestního zákona). Jestliže to ale neudělá, je jasné, že vychází z toho, co se pod určitým pojmem rozumí obecně. Tento obecný význam nesmí soud posouvat.

Kuplíř je člověk, který jiného najme, přiměje nebo svede k tomu, aby provozoval prostituci, a z této prostituce pak také případně profituje, anebo nejedná s tím, kdo se prodává, ale ví, že má profit z prostituce. Kuplířství je tedy nelegální nejen proto, že může ovlivnit svobodnou volbu člověka, který se později prostituje (o to v daném případě nešlo, poněvadž podle obsahu spisu se nevěstky v klubech prodávaly dobrovolně), ale také proto, že z prostituce nesmí přinášet nic nikomu jinému, než tomu, kdo ji provozuje. Kořist z prostituce tudíž představuje jakýkoliv příjem z této činnosti, pokud ji provozuje někdo jiný. Kořistit tak může nejen ten, kdo sjedná pohlavní styk mezi prostitutkou a jejím zákazníkem, a část z toho plynoucí úplaty si vezme, ale i ten, kdo nevěstce za tím účelem pronajme určitý prostor, kdo ji hlídá a bere za to od ní peníze pocházející z prostituce, nebo kdo ji dopraví k zákazníkovi za odměnu, která je vyšší, než skutečně vzniklé náklady.

Právě popsané skutečnosti dokládají, že by výše uvedené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze mohlo obstát jen tehdy, kdyby zákon neoznačoval za trestnou „kořist“, ale „nepřiměřený zisk“. Kořist totiž nemusí být tučná, ale i hubená. V této souvislosti Krajský

soud v Plzni podotýká, že jako soud odvolací není v této ani v žádné jiné věci Vrchnímu soudu v Praze podřízen a není tudíž vázán jeho právním názorem.

S právě popisovanými skutečnostmi souvisí námitka J. P., podle které není jasné, co je prostituce a co prostitutka. Definici tohoto termínu zákon nepřináší, protože je jasná. Prostituce je činnost, kterou provozuje prostitut či prostitutka. Těmi se rozumí ten, kdo za úplatu poskytuje jinému soulož nebo obdobný pohlavní styk.

Nepodstatné jsou i námitky J. P. a společnosti K., podle nichž se v České republice toleruje činnost řady podniků, jako byla C.. Soud je vázán obžalobou a pouze o ní může rozhodovat (viz § 220 odst. 1 trestního řádu). Proto mu nepřísluší vést úvahy o tom, co se děje jinde a jak na to reagují státní orgány. To také správně vyjádřil nalézací soud ve čtvrtém odstavci na čtyřicáté páté straně napadeného rozhodnutí.

K námitkám obžalovaných o tom, že nevěděli o prostituci ve shora uvedených podnicích, je nejprve třeba uvést, že okresní soud na desáté a jedenácté straně napadeného rozhodnutí odkázal na některé telefonní hovory i jejich místo ve spise, z nichž ve vztahu ke všem obžalovaným kromě I. B., V. N., L. B. a S. M. jednoznačně vyplývá, že o prostituci ve shora uvedených podnicích nejen věděli, ale že ji také aktivně organizovali. Soud druhého stupně v zájmu stručnosti na tuto část přezkoumávaného rozsudku odkazuje.

Na tomto místě se odvolací soud dostává k námitkám několika obžalovaných, podle nichž byly některé důkazní prostředky nepoužitelné, a tak se o ně okresní soud neměl opírat. Konkrétně jde o výpovědi několika prostitutek, které vypovídaly pod fiktivními jmény, o výpověď původně spoluobžalovaného D. T., o výpověď svědka V. B. a listinu, kterou tento svědek vydal policistům a na níž byly údaje o účtování sexuálních služeb v jednom ze shora uvedených podniků.

Podle jedné z právě uvedených námitek neměl okresní soud vycházet z původní usvědčující výpovědi D. T., protože ji jmenovaný později odvolal. Obžalovaný I. B. k tomu dále namítl, že soud by se měl opírat pouze o takovou výpověď, která před ním zazněla. To je chybný výklad zákona, přestože § 2 odst. 11 trestního řádu říká, že soud svědky a obžalované zpravidla skutečně vyslýchá. Jinak by neměly smysl § 207 odst. 2 a § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu, podle něhož soud musí v hlavním líčení přechíst starší výpovědi vyslýchanych osob, pokud obsahují odchylky od výpovědí nových. A jelikož se soud opírá o důkazy, které provedl v hlavním líčení (viz § 220 odst. 2 trestního řádu), může vyjít i z toho, co při jednání přečetl. Jestliže pak logicky vysvětlí, proč přisvědčil té či oné výpovědi, může vyjít i z té, kterou četl.

Soud prvního stupně přesvědčivě osvětlil, proč uvěřil původní výpovědi D. T.. Především se vypořádal s tvrzením tohoto obžalovaného, podle něhož byla výsledkem policejního nátlaku. Zároveň správně poukázal na její soulad s dalšími důkazy, jež prokazují vinu některých obžalovaných. Bylo by nadbytečné tyto argumenty opakovat, protože je okresní soud obsáhle popsal na jedenácté až patnácté straně přezkoumávaného rozhodnutí. I. B. ale správně namítl, že okresní soud nevzal v této části napadeného rozsudku v potaz jeden z předchozích pokynů odvolacího soudu, podle něhož se měl vypořádat s námitkou I. B., podle níž D. T. mohla vést k usvědčující výpovědi animozita spojená se sporem jmenovaných mužů spojeným se společností

M██████████, s.r.o. Takový spor skutečně existuje, jak dokládá žaloba společnosti M██████████ proti společnosti K██████████ (viz list č. 4205 a následující spisu). Proto je třeba uvést, že i kdyby byl D██████████ T██████████ z tohoto důvodu vůči B██████████ nepřátelsky naladěný, neznamená to automaticky, že kvůli tomu lhal ve své původní výpovědi, kterou v této věci podal. Nelze totiž přehlédnout její soulad s dalšími důkazy. D██████████ T██████████ navíc ve vztahu k B██████████ nepodal pouze usvědčující výpověď, ale později ji odvolal, jak dokládají protokoly na listech č. 241 až 253, 255, 266 a 5550 až 5552 spisu, a jako motiv své původní usvědčující výpovědi uvedl snahu vyhnout se vazbě (viz list č. 5551 spisu). Jak již odvolací soud uvedl, s tímto motivem se okresní soud logicky vypořádal. Proto představuje právě rozebíraná námitka B██████████ podružnou okolnost, kvůli níž není důvodu nevěřit první výpovědi, kterou v této věci podal D██████████ T██████████. Nic na tom nemění ani námitka B██████████, podle níž D██████████ T██████████ v civilním řízení prokazatelně lhal. To, že D██████████ T██████████ je schopen lhát, dokazuje již to, že v této věci podal diametrálně odlišné výpovědi. Podstatné je, zda lze některé z nich přisvědčit, a pokud ano, potom proč. Navíc je třeba vidět, že výpovědi D██████████ T██████████ v jiném než tomto trestním řízení nemohou být podkladem pro rozhodnutí v této věci.

Nedůvodné jsou i námitky obžalovaných k výpovědím V██████████ B██████████ a některých prostitutek, které vypovídaly jako utajené svědkyně, podle nichž neměli policisté vyslýchat V██████████ B██████████ před zahájením trestního stíhání a podle kterých nebylo důvodu, aby se v tomto řízení tajila něčí identita.

Podle § 158 odst. 9 trestního řádu mohou policisté svědka vyslechnout před zahájením trestního stíhání, jestliže nebudou moci vbrzku zahájit trestní stíhání, zejména pokud nevědí, koho by měli obvinít, nebo pokud se bojí ztráty důkazní hodnoty výpovědi, kupříkladu tehdy, pokud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že by na svědka mohl někdo vyvíjet nátlak. O prvně popsaný důvod jít nemohlo, poněvadž V██████████ B██████████ vyslechli 4. února 2005 a o pouhý měsíc později zahájili toto trestní stíhání (viz listy č. 10 až 15 a 1909 spisu). Druhý zákonný důvod pro tento jejich postup ale obstojí. V██████████ N██████████ vyhrožoval D██████████ T██████████, že pokud by někdo něco vyradil, lze si to s ním i za dlouhou dobu vyřídit (viz výpověď D██████████ T██████████ na listu č. 247 spisu). V takové situaci policisté nejen důvodně vyslechli V██████████ B██████████ před zahájením trestního stíhání, ale správně také utajili totožnost některých prostitutek. Protože se bály msty ze strany obviněných, vypovídaly pod fiktivními jmény nevěstky vystupující v tomto řízení jako K██████████ F██████████, S██████████ M██████████, K██████████ N██████████, A██████████ D██████████ a A██████████ K██████████ (viz listy č. 1817, 1839, 1842, 1883 a 1889 spisu). To je pochopitelné nejen s ohledem na poslední citovanou část výpovědi D██████████ T██████████, ale i se zřetelem k prostředí, k němuž vypovídaly a ve kterém mohly půlit i poté. Okresní soud tedy správně vycházel z výpovědí svědků jmenovaných v tomto odstavci.

I██████████ B██████████ dále namítl, že policisté měli dost času V██████████ B██████████ vyslechnout po zahájení trestního stíhání. K tomu je třeba uvést, že jmenovaný svědek již nežije. Podle úředního záznamu na listu č. 1916 spisu jej našli mrtvého 13. srpna 2005. Proč jeho výslech policisté do té doby nezopakovali, není zřejmé, ale kvůli tomu není důvodu oslyšet jeho výpověď učiněnou v souladu se zákonem v únoru 2005.

Soud prvního stupně správně vyšel i z tak zvané „plachty“, tedy listiny, kterou V██████████ B██████████ podle své výpovědi na listu č. 1911 spisu okopíroval a předal policistům. Jde o dokad, který nevytvořil státní orgán, takže neplatí žádná zvláštní pravidla nejen pro jeho vznik, ale ani pro jeho použitelnost. Zatímco státní moc lze vykonávat pouze způsobem

a v mezích stanových zákony, V [redacted] B [redacted] mohl jako každý jiný člověk dělat to, co mu zákon nezakazuje. Říkají to Čl. 2 odst. 3 a Čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky,

Vzhledem k tomu, že odvolací soud vysvětlil, proč se okresní soud správně opřel také o důkazní prostředky, jež někteří obžalovaní považovali za nepoužitelné, může se věnovat jednotlivým dosud nerozebraným námitkám, které obžalovaní vznesli proti výroku o vině.

Obžalovaný I [redacted] B [redacted] namítl, že není jasné, jaký byl jeho údajný profit, a že nájem ze shora uvedených podniků dostávaly společnosti K [redacted] a M [redacted]. K tomu podává důkaz původní výpověď D [redacted] T [redacted]. Jemu se I [redacted] B [redacted] svěřil, že podniky fungují na fiktivních nájmech, dosahují zisku několika milionů měsíčně a že hlavní zisk plyne jemu (viz list č. 258 spisu). Vezme-li se v potaz, že I [redacted] B [redacted] nefiguruje v žádném oficiálním dokumentu, který se týká vlastnictví či nájmu dotčených podniků, je úplně jedno, kolik peněz z jejich provozu dostaly výše jmenované společnosti. Vezme-li se současně v potaz celá doba, po níž shora uvedené kluby fungovaly, je 25 milionů korun, které z nich I [redacted] B [redacted] podle okresního soudu získal, zcela jistě podhodnocená. Proto není důvodu tuto částku snižovat. Z téhož důvodu nelze přiznat váhu námitkám I [redacted] B [redacted], podle nichž by soud měl jeho zisk doložit konkrétními čísly a podle kterých před D [redacted] T [redacted] podle jeho výpovědi nemluvil o faktickém stavu, nýbrž o svých plánech. Nedůvodná je proto i jeho poznámka o tom, že rekonstrukce C [redacted] stála určité peníze. I kdyby některé z nich pocházely z příjmu z prostituce, musel takový příjem nejprve vzniknout. Jak jej kuplíř následně použije, nemá vliv na právní kvalifikaci jeho jednání.

Závěr okresního soudu o výši zisku, jehož dosáhl I [redacted] B [redacted], není důvody měnit i s ohledem na další důkazy. Kupříkladu obžalovaný S [redacted] S [redacted] mluví v telefonním rozhovoru zachyceném na listu č. 2672 spisu o příjmu klubu ve výši 2000 eur denně. Vysokou ziskovost C [redacted] dokládá i listina, kterou policistům předložil V [redacted] B [redacted], na níž jsou údaje o tom, kolik hodin a půlhodin strávily nevěstky se svými klienty na pokojích (viz listy č. 2044 až 2211 spisu). Přehlédnout nelze ani výpověď K [redacted] F [redacted] na listu č. 5787ch spisu. Podle ní si tato prostitutka vydělala za dobu, po níž v podniku působila, asi půl milionu korun. Že tento údaj není přehnaný, dokládá telefonní hovor, při němž D [redacted] M [redacted] jistě ženě řekl, že si dívky v podnicích vydělají i jeden a půl milionu korun ročně (viz listy č. 2921 a 2923 spisu). Také z těchto důvodů je vyloučeno, že by příjem I [redacted] B [redacted] z prostituce dosáhl méně než oněch dvacet pět milionů korun. Stál totiž mezi obžalovanými nejvýše a byl skrytým majitelem uvedených klubů. To dokládá nejen původní výpověď D [redacted] T [redacted], podle níž vymyslel celý systém, ale i to, že jej za nového majitele označil V [redacted] B [redacted] P [redacted] K [redacted] (viz list č. 1910 spisu). Že I [redacted] B [redacted] figuroval od začátku jako kupec nemovitostí, potvrdil i svědek L [redacted] K [redacted] (viz list č. 5653 spisu), a L [redacted] B [redacted] řekl, že I [redacted] B [redacted] vedl jednání o koupi podniků, ač je sám nekupoval (viz list č. 1398 spisu). Ještě větší jasno do této otázky vnesl L [redacted] B [redacted] svojí odvolací námitkou, podle níž I [redacted] B [redacted] znal jako člověka, který nemovitosti nakupuje (viz list č. 8496 spisu). Je-li řeč o zastíracích úkonech při dotčených majetkových přesunech, nutno připomenout, že pravdivost původní výpovědi D [redacted] T [redacted] dokládá i fakt, že společnost K [redacted] nechala zapsat zástavní právo k nemovitostem na svého věřitele, jímž je údajně M [redacted] S [redacted] (viz list č. 3265 spisu). Posledně jmenovaný je totiž podle vlastní výpovědi nemajetný. V takové situaci je vyloučeno, že doopravdy poskytl zúčastněné osobě peníze a že mu z tohoto titulu vzniklo zástavní právo.

V souvislosti s otázkou svého zisku I. B. dále namítl, že listina, kterou policistům předložil V. B., nedokládá, že by peníze končily u něj. Nic takového ale okresní soud netvrdí. Podstatné je, že uvedený listinný doklad pochází z jednoho ze shora uvedených nočních podniků, v němž V. B. působil, že popisuje zisky za půlhodinu a hodinu pobytu zákazníka s některou s žen na pokoji, což odpovídá systému, který podle výpovědi D. T. určil I. B., a že tato listina odpovídá i dalším později rozebíraným důkazům (viz například druhý odstavec na dvacáté první, třetí a čtvrtý odstavec na dvacáté druhé nebo třetí odstavce na dvacáté čtvrté straně tohoto rozhodnutí odvolacího soudu). Důležité naopak je, že nejen výpověď V. B. dokládá, že se peníze v klubech předávaly i bez řádných finančních dokladů (viz například třetí odstavec na této straně tohoto rozsudku). Proto nemá pro rozhodnutí význam námitka I. B., podle níž tržby nedokázal spočítat ani ekonom, který vyhotovil znalecký posudek.

Další námitka I. B. se týkala údajů popsanych ve výroku o vině napadeného rozsudku, v nichž okresní soud uvedl, kolik se vydělalo peněz v jednotlivých klubech. Ty nejsou znakovým trestného činu, a proto nemají ve výroku rozsudku co dělat. Je tedy zbytečné se jim dále věnovat.

Prisvědčit nelze ani námitce I. B., podle níž neexistuje důkazní prostředek o tom, že na podzim 2002 pojal úmysl nakoupit nemovitosti v a získat lidi, kteří by tam pro něj organizovali prostituci, z níž by těžil. Přesný opak vyplývá z výpovědi D. T. na listech č. 243 až 250 spisu. V ní také zaznělo, že I. B. podniky průběžně řídil (viz list č. 245 spisu). V této souvislosti nelze přehlédnout, že do nich I. B. pravidelně jezdil nejen podle výpovědi D. T., ale i podle výpovědi J. P. Ten řekl, že se I. B. v C. objevoval téměř denně (viz například výpovědi na listech č. 246, 4095, 5902, 5673, 5787ch a 7097 spisu). Proto také okresní soud do výroku napadeného rozhodnutí správně napsal, že I. B. určoval pravidla provozu ve shora uvedených nevěstincích. Proto nelze přisvědčit námitce, v níž tento obžalovaný tvrdí opak. V této souvislosti je třeba připomenout výpověď P. K., v níž stojí, že I. B. nechal určité podniky „napsat“ na někoho jiného než na P. K., aby na něj posledně jmenovaný „neudělal levotu“ (viz list č. 4080 spisu). Dále je třeba připomenout z výpovědi D. T. na již vzpomenutých číslech listu, že I. B. byl v přímém kontaktu i se S. K. a K. V., kteří působili v klubu H., s nímž měla oficiální vztah společnost K., avšak z jejího provozu S. K. a K. V. podle svých výpovědí předávali peníze P. K., který pro změnu neměl k takovému postupu žádné oficiální oprávnění (viz listy č. 718, 741, 800 a 1911 spisu).

Podle další námitky I. B. je poslední výpověď D. T. logická. Tomu lze přisvědčit, ale jen v tom, že se D. T. evidentně snažil pomoci I. B. Nelze totiž přehlédnout, že jeho původní výpověď byla také logická, a navíc podrobná a souladná s řadou dalších důkazů. Krom již uvedených okolností například i v tom, že v ní D. T. správně popsal úlohu V. N. a S. M. jako nastrčených figur. Tito obžalovaní podle svých výpovědí, jež bude odvolací soud ještě rozebírat, ve společnostech M. a K. nic nedělali, a jeden z nich dokonce neví, co znamená být jednatelem obchodní společnosti, ač jím byl. Proto lze pouze na okraj uvést, že po změně svého stanoviska při své poslední výpovědi přestal D. T. se soudem komunikovat, jakmile přednesl novou stručnou verzi případu, a zdůraznil údajný policejní nátlak (viz listy č. 5550 až 5552 spisu). To již samo o sobě působí nevěrohodně.

P■ K■ v první řadě namítl, že z prostituce nekořistil. Uvedl, že okresní soud ignoroval řadu svědků, kteří potvrdili, že se ve shora uvedených podnicích prostituce neprovozovala. Dále namítl, že v klubech vystupovali fakíři, kouzelníci, lidé, kteří se převlékali do oděvů opačného pohlaví, a ženy ve vyzývavém oděvu se tam vyskytovaly proto, že byl v nich i erotický program, konkrétně striptýz.

Odvolací soud nepochybuje, že se ve výše uvedených podnicích neprovozovala jen prostituce. To, co P■ K■ popsal, není trestné a není tudíž ani předmětem tohoto řízení. Že kluby měly dvojí charakter, dokládají kupříkladu slova P■ K■ při telefonním hovoru zaznamenaném na listech č. 2547 a 2548 spisu. Jmenovaný při něm řekl jedné ženě, že podnik je spíše kabaret, že kabaret je zvlášť a že se tam chodí za 100 eur, z nichž jí zbude polovina. Také S■ S■ při rozhovoru se zájemkyní o práci v klubu říká, že se za ubytování neplatí a že za pokoj je sto euro a dělí se to mezi podnik a pracovníci půl na půl (viz list č. 2597 spisu). Dále je vhodné připomenout textové telefonní zprávy na listech č. 2848 a 2849 spisu, ve kterých se zájemkyně o práci tanečnice obrací na telefon podniku C■ a dostává se jí odpovědi, že o tanečnice zájem není, a obsah telefonního hovoru vedeného z telefonu posledně uvedeného klubu, při němž si J■ P■ stěžoval S■ S■, že jedna z dívek byla se zákazníkem na pokoji, měla výhrady, když na ní sahal a nechtěla „píchat“, takže by si měla okamžitě sbalit věci, a S■ S■ mu potvrzuje, že ji má okamžitě „vyhodit“ (viz list č. 2 854 spisu).

Slova, která dal v předchozím odstavci odvolací soud do uvozovek, mají jednoznačný význam. V hovorové řeči slovo „píchat“ označuje soulož a „vyhodit“ znamená propustit z práce. Proto také nelze odhlédnout od toho, co řekl obžalovaný M■ N■. Jmenovaný vypověděl, že se holky na pokojích s klienty prostituovaly a že jej o pracovní náplni informoval P■ K■ (viz listy č. 1525 a 4094 spisu). Ten byl podle této výpovědi, ale i podle řady dalších důkazních prostředků v podniku obden nebo denně (viz list č. 4094 spisu). Svědkyně K■ F■ potvrdila, že právě P■ K■ jí řekl, co a jak, včetně cen za jednu hodinu a za půl hodiny prostituce (viz list č. 5787a spisu). V takové situaci nelze pochybovat, že se prostituce v uvedených podnicích provozovala a že o P■ K■ věděl a měl na tom zájem.

Další námitka P■ K■ spočívala v tom, že z prostituce nekořistil a že okresní soud nevysvětlil, jak došel ke shora uvedeným dvěma milionům korun. Odvolací soud již popsal, v čem spočívá fakt, že pachatel kořistí z cizí prostituce. P■ K■ bral za činnost v uvedených podnicích pravidelně výplatu. Vzhledem k tomu, že v nich s ohledem na již popsané důkazy hrála prostituce prim, P■ K■ muselo být jasné, že část z této výplaty pocházela právě z ní. Okresní soud tedy postupoval správně, jestliže se opřel o údaj z účetní evidence, podle níž se P■ K■ měsíčně vyplácelo 80 tisíc korun čistého (viz list č. 2453 spisu). S ohledem na dobu, po níž se trestná činnost odehrávala, je tudíž částka ve výši dvou milionů korun úplné minimum, jež P■ K■ musel z trestné činnosti získat. Vyplývá to nejen z již uvedeného údaje o jeho platu, ale i z toho, že tento obžalovaný vybíral peníze i z podniku H■, ke kterému neměl ani on ani jeho společnost žádný oficiální právní vztah. To potvrdili nejen S■ K■ a K■ V■, o nichž to již odvolací soud napsal ve třetím odstavci na předchozí straně tohoto rozhodnutí, ale také V■ B■ (viz listy č. 718, 741, 800 a 1911 spisu). V této souvislosti nelze přehlédnout, že podle G■ B■ měl P■ K■ jako jediný přístup do trezoru, kam se dávaly peníze (viz list č. 1526 spisu). Dále je důležité připomenout část výpovědi svědkyně V■ H■, v níž jmenovaná potvrzuje, že se v C■ prostituovala a že uvedený klub navštěvovalo padesát

až sto hostů denně (viz list č. 1950 spisu). Vezmou-li se tyto okolnosti v jeden celek s tím, co o lukrativnosti podniku odvolací soud již uvedl k námitkám I. B. a co popisuje níže v případě D. M. (viz poslední dva odstavce na devatenácté a třetí odstavec na dvacáté čtvrté straně tohoto rozhodnutí), není důvodu snižovat částku, o niž se podle okresního soudu díky prostituci obohatil P. K.

Obžalovaný S. S. namítl, že podle předchozího rozhodnutí odvolacího soudu v této věci nic nesvědčí o přesunu peněz mezi ním a kýmkoliv jiným. V tomto bodě překrucuje slova soudu druhého stupně. Ten řekl, že okresní soud takové důkazy nepopsal, a ne že by neexistovaly (viz třetí odstavec na dvacáté deváté straně usnesení Krajského soudu v Plzni z 20. ledna 2010 sp. zn. 8 To 374/2009). Přezkoumávané rozhodnutí již tento nedostatek neobsahuje. Údaje, které S. S. postrádá, okresní soud podrobně popsál. Proto by bylo zbytečné je opakovat. Začínají přibližně za polovinou dvacáté sedmé strany napadeného rozsudku, jež sama o sobě tvoří pouze část jednoho z mnoha neuvěřitelně dlouhých a tudíž velmi nepřehledných odstavců.

Důkazy, jež okresní soud v přezkoumávaném rozhodnutí podrobně popsál, jednoznačně vyvracejí námitku S. S., podle níž v kuplířství nanejvýš někomu pomáhal. Na tomto místě postačí připomenout obsah telefonátu mezi jmenovaným obžalovaným a zájemkyní o práci v klubu, jehož prepis je na listu č. 2622 spisu. S. S. se v něm ženy ptá, jak vypadá, jak je vysoká, kolik váží, ale oznamuje jí, že může v podniku získat 100 eur za hodinu a 50 eur je za pronájem pokoje. Že jde o pronájem fiktivní, dokládá jeho následující věta, v níž zájemkyní říká, že bude bydlet v klubu zdarma, že dostane také určitý podíl z koktejlů, a že pokud chce tančit, může mít peníze i ze striptýzů. Pokud někdo takto domlouvá podmínky, za kterých bude nevěstka působit v nočním klubu, k prostituci ji zjednává. To, že S. S. znal pravidla, že se za pokoje ve skutečnosti neplatilo a že děvčata mohou tančit navíc, dokládají i jeho slova v telefonátech zachycených na listech č. 2597, 2658 a 2704 spisu. Uvedené závěry vyplývají i z výpovědi A. D., jež uvedla, že jí S. S. říkal, že má chodit s klientem na pokoj a plnit tam jeho přání (viz list č. 5 787j spisu). V této souvislosti je vhodné připomenout již popisovaný rozhovor na listu č. 2854 spisu, v němž S. S. J. P. řekl, aby vyhodil prostitutku, která nechtěla s klientem souložit.

Také J. P. namítl, že nikoho k prostituci nezjednal a nekořistil z ní, a že byl v podniku obyčejným zaměstnancem. Již vzpomenuté telefonní textové zprávy a hovor se S. S. na listech č. 2848, 2849 a 2854 spisu dokládají, že v tomto směru lže. Jeho rozhovor se S. S. na listu č. 2666 spisu dokládá jeho péči o počet děvčat v podniku, jež nazývá děvkami. Podle rozhovoru na listu č. 2670 spisu hlásil S. S., kolik „pokojů“ už má. Počet tak zvaných „pokojů“ se vykazoval jako přehled uskutečněné prostituce i podle listiny, jíž policistům předal V. B. Pokud by klub sloužil k tomu, co říkal P. K., to jest k výstupům fakírů, k tanci či vystoupení go-go tanečnic, nebylo by takové evidence třeba, a J. P. by se o ni nestaral. Z toho plyne, že měl zájem na tom, aby prostituce probíhala. To pro něj jistě mělo ten význam, že z toho měl peníze. Sám zdůrazňuje, že byl v klubu zaměstnancem, rozumí se tedy, že tam dostával plat.

Obžalovaný A. D. namítl, že se věnoval pouze ochraně a údržbě objektu a že žádný důkaz neprokazuje jeho podíl na organizaci prostituce a na zisku z ní. V této souvislosti uvedl, že se okresní soud chybně spokojil s odkazy na hovory, které vedli jiní

obžalování. Proto podle něj nejsou důkazem jeho viny rozhovor mezi J. P. a S. S. zaznamenaný na listu č. 2060 spisu, podle něhož měl J. P. A. D. vyplatit 1 000 korun, poněvadž není zřejmé, proč se tak mělo stát, ani žádost S. S., na jejímž základě měl A. D. odvézt jednu dívku do Plzně, poněvadž z toho nevyplývá ani to, že by byla ona dívka činná v některém ze shora uvedených podniků.

Právě uvedeným námitkám nelze přisvědčit. Pokud by A. D. v nočním podniku působil pouze jako ochranka a údržba, neměly by smysl pozvánky na listech č. 2 460 a 2470 spisu, v nichž zve do Čech dvě určité Thajky. K jedné z nich je k dispozici letenka a potvrzení, že bude moci bydlet v jistém penzionu a že za ní v této souvislosti A. D. zaplatil (viz listy č. 2471 a 2 74 spisu). Navíc nelze odhlédnout od výpovědi svědka V. B., který řekl, že P. K. řídil i podnik R., ve kterém byl stejný systém jako jinde (viz list č. 1910 spisu). Právě v tomto klubu podle své výpovědi působil A. D. To vše je třeba dát dohromady s tím, že se P. K. v telefonním hovoru se S. S. stará, aby „T.“ dostal do R. jedno děvče (viz č. 2582 spisu). Důležitý je i hovor, v němž S. S. s P. K. řeší, zda A. D. pošlou pro jednu dívku do Plzně, aby ji odvezl do C., a kdyby se tam nehodila, musí mu něco dát do R. (viz list č. 2678 spisu). Jistě by neměli potřebovat nějakou dívku údržbáři či někomu z ochranky klubu. Proto je třeba dále uvést, že A. D. se S. S. rozebíral počet děvčat v podniku, říkal mu, že některé další obvolával, ale neuspěl, a že S. S. je šikovnější, načež ten mu říká, že mu zítra „dá tři holky“, a že podle dalšího rozhovoru A. D. jel pro jistou Slovenku a veze ji na „K.“ (viz listy č. 2661, 2662 a 2676 spisu). A. D. se S. S. probíral i dovoz dvou dívek do R., pro něž budou dobré, i když jsou starší (viz listy č. 2663 a 2664 spisu). Tato činnost na první pohled nesouvisí s ochranou nebo údržbou klubu.

Obsahu spisu neodpovídá ani námitka A. D. o tom, že o jeho vině nesvědčí telefonní hovor, při kterém hodnotí vzhled dívky, která přijela do . V této souvislosti A. D. namítl, že není ani jisté, zda ona dívka v nakonec pracovala. Rozhovor zachycený na listech č. 2668 a 2669 spisu dokládá, že děvčata, která se mu nelíbila, vezme do R., poněvadž přeci „nepojede s prázdnou“.

Právě uvedené okolnosti dokládají, že se A. D. podílel na organizaci prostituce v klubu R. Na tom nic nemění ani jeho námitka, podle níž prý zadal jisté opravářské práce specialistovi, poněvadž na ně nestačil. To se klidně mohlo stát, ale nemá to žádný význam. Předmětem tohoto trestního řízení nejsou opravy nevěstince. Proto také nemůže mít vliv na rozhodnutí odvolacího soudu poznámka A. D., podle níž jeho péči o údržbu klubu potvrdil svědek P. L.

Přisvědčit nelze ani námitce A. D., podle níž nic neprokazuje, že odevzdával některé peníze z provozu klubu P. K. Okresní soud uvedl, že to tak „samozřejmě bylo“ (viz přelom dvacáté deváté a třicáté strany napadeného rozsudku). To je chybná argumentace. Místo ní měl nalézací soud připomenout část výpovědi V. B., podle níž byl v klubu R. stejný systém jako v jiných podnicích a podle které P. K. řídil i podnik R. (viz list č. 1910 spisu). To odpovídá odposlechům, v nichž zazněla slova P. K. o dodávkách děvčat do uvedeného podniku (viz druhý odstavec na této straně tohoto rozhodnutí odvolacího soudu). V takovém případě nelze pochybovat o tom,

že se od A█████ D█████ peníze dostávaly k P█████ K█████. Platí to i kvůli slovům A█████ D█████ v telefonním hovoru zaznamenaném na listech č. 2663 a 2664 spisu. V něm S█████ S█████ oznamuje, že si jisté ženě řekl o peníze, a ona mu sdělila, že „P█████ jí řekl, že mu nemá nic dávat“, a tak si o tom chtěl s posledně jmenovaným promluvit. Tento rozhovor dokládá, že právě popisovaná situace nebyla běžná. Z toho plyne, že A█████ D█████ jindy od žen peníze dostával, a že s tím měl co do činění i P█████ K█████. V takovém případě nelze pochybovat o závěru okresního soudu, že A█████ D█████ měl příjem i mimo oficiální plat.

D█████ M█████ vznesl námitku, podle níž nic neprokazuje, že by někoho k prostituci zjednal, přiměl nebo svedl, ani že by z ní kořistil. V popisu skutku podle něj není žádný konkrétní údaj ani o tom, že někoho k prostituci motivoval, ani o jeho prospěchu. Zdůraznil, že jako recepční pouze přijímal od hostů peníze za ubytování a související služby, ale ne za služby, které poskytovali někteří hosté klubu. K těmto námitkám je v zájmu stručnosti záhodno odkázat na strany 32 a 33 napadeného rozsudku, na nich okresní soud popsal telefonní hovory, z nichž vyplývá, že D█████ M█████ věděl o prostituci v uvedeném podniku a že řešil počty prostitutek v uvedeném místě. Připomenout lze i obsah telefonního rozhovoru na listu č. 2769 spisu. V něm si D█████ M█████ s J█████ P█████ telefonovali o počtu děvčat v klubu, D█████ M█████ v něm jmenuje ty, které se mu podařilo sehnat, a říká, že se snaží dovolat dalším. Bez významu není ani výpověď tohoto obžalovaného na listech č. 844 a 848 spisu. D█████ M█████ podle ní vyřizoval telefonáty s děvčaty, která měla zájem o seznámení, uzavíral s nimi smlouvy, podle nichž mohly pracovat jako tanečnice nebo striptérky, vydával prádlo a hygienické prostředky, evidoval hosty a „pokoje“, a tržbu dával vždy na stejné místo. Dále uvedl, že jej do pravidel podniku zasvětil J█████ P█████, podle jehož pokynů vydával děvčatům ručníky za obnos, který se mu zdál dost velký, a že provozním byl P█████ K█████.

O tom, že D█████ M█████ věděl o prostituci, svědčí i jeho telefonát zaznamenaný na listu č. 2581 spisu. V něm tento obžalovaný říká dívce, aby další, která přijede, vysvětlila „gumy a všechno“. Také bylo třeba mu hlásit, co by se mu nemuselo líbit (viz rozhovor dalších lidí na listu č. 2868 spisu), a nelíbilo se mu, že je v podniku jen dvacet „holek“ (viz list č. 3066 spisu). Praxi v klubu, v němž působil D█████ M█████, popsala V█████ H█████. Uvedla, že si mohla vzít klíč od kteréhokoliv volného pokoje, že z každé takové návštěvy na pokoji ráno zaplatila 50 eur s tím, že měla v průměru za večer asi tři „pokoje“, a tam poskytovala sex za úplaty (viz listy č. 1949 a 1950 spisu).

S ohledem na právě uvedené okolnosti nelze uvěřit tvrzení D█████ M█████, že se sice prostitute obával, ale uklidnilo jej, že přítomné ženy podepisovaly prohlášení, které takovou činnost v podniku zakazovalo. Proto nelze přisvědčit ani jeho námitce, podle níž nevěděl o prostituci, která může představovat zdroj příjmu, který v klubu dosahoval. Ohledně jeho výdělku nelze přehlédnout ani obsah jeho rozhovoru zaznamenaného na listu č. 2548 spisu, ve kterém říká, že provozuje jeden z největších podniků, kde je ve všední den okolo padesáti a o víkendu kolem sta lidí.

Obžalovaný M█████ N█████ namítl, že nikdy netvrdil, že se v podniku provozovala prostitute. To je pravda. Zároveň ale popsal okolnosti, z nichž je každému duševně zdravému dospělému člověku jasné, že o prostituci šlo. Vypověděl, že ho P█████ K█████ poučil, že pokud společnice odejde se zákazníkem na pokoj, odevzdá M█████ N█████ pokaždé 5 eur, aby se vyčistilo prádlo, a že mu společnice hlásily, na jak dlouho na pokoj jdou, poněvadž P█████ K█████ určil, že tam mohly být půl hodiny nebo hodinu, případně déle, pokud si zákazník

zakoupil další nápoj. Pokud řekl něco takového, nemohl rozumně předpokládat, že společnosti nefungují jako nevěstky. O tom, že to věděl, existuje i přímý důkaz. G. B., která v klubu pracovala, uvedla, že právě on jí vysvětlil příslušná pravidla, i to, že se děvčata v podniku prostituuji (viz list č. 1525 spisu). Uvedla, že ženy chodily s klienty na pokoje na půlhodiny nebo na hodinu podle určené sazby, vše se evidovalo a předávalo recepčnímu (to byla i pozice M. N.), vše se pak sečetlo a recepční to dal v obálce do trezoru, do něhož měl přístup pouze P. K. (viz list č. 1526 spisu). Dále je třeba připomenout telefonát zachycený na listu č. 2710 spisu. V něm se M. N. stará o počet dívek v klubu a má podle S. S. dívky domluvit s tím, že by je posledně jmenovaný poté přivezl. Jak vidno, M. N. o prostituci věděl, nevěstky zjednával a vědomě z jejich činnosti kořistil tím, že pobíral v podniku peníze.

Pro rozhodnutí v této věci nemá význam námitka M. N., podle které nesjednával pohlavní styk za úplatu. Napadený rozsudek mu neklade za vinu, že by domlouval placenou soulož mezi prostitutkou a jejím klientem. Tak shora uvedené podniky nefungovaly, jak dokládají již citované výpovědi G. B. a některých prostitutek (viz například předchozí odstavec tohoto rozhodnutí odvolacího soudu). Proto jsou bezvýznamné i námitky M. N., podle nichž bylo věcí společnic, koho si braly na pokoj a podle kterých nelze nic dovozovat z toho, že slovně hodnotil nějakou Thajku.

Obžalovaný S. M. namítl, že účast ve firmě K. přijal, protože byl bez práce a chtěl získat legální příjem. Dále zdůraznil, že I. B. hlídal děti a pomáhal mu s pracemi na domě. Za takových okolností je podle něj zřejmé, že I. B. nezasvěcoval do svých záměrů. Dále namítl, že nevěděl, co podepisoval, jak potvrdil v přípravném řízení D. T., a že při podpisu smlouvy o převodu nemovitostí mu bylo řečeno, že v nich bude působit předchozí nájemce. Dále zdůraznil, že tyto podniky nikdy nenavštívil, nikdo se mu nesvěřil s tím, že by šlo o noční kluby či nevěstince, a že nebyl ani u žádného jednání, z něhož by mohl takové poznatky získat. Dále připomněl, že podle výpovědi D. T. na I. B. nebyl, že P. K. sice řekl, že tam byl, ale netvrdil, že by navštívil některý podnik. Dále namítl, že okresní soud ponechal bez povšimnutí výpověď I. B., podle níž neměl na trestné činnosti podíl, a nevěděl ani, kde nemovitosti jsou. Nic tedy podle něj neprokazuje, že by věděl o prostituci a že by z ní kořistil, a uzavřel, že bez dalších důkazů nemůže jeho účast v pozici společníka a jednatele zúčastněné osoby založit jeho trestně právní odpovědnost.

Právě popisovaným námitkám lze přisvědčit v té části, ve které S. M. uvádí, že žádný důkaz nedokládá, že by navštívil podniky uvedené ve výroku napadeného rozsudku. Soud prvního stupně necitoval obsah výpovědi P. K. přesně, když napsal, že podle ní S. M. „na podniky jezdil málokdy“ (viz třicátou čtvrtou stranu napadeného rozsudku). Ve výpovědi P. K. nic takového nezaznělo. Dokládají to protokoly na listech č. 406 až 423, 3329 až 3333, 4010 až 4012, 4073 až 4076 a 4077 až 4088 spisu. Okresní soud měl možná na mysli část výpovědi P. K. na listu č. 409 spisu, podle níž S. M. málokdy přijel do I. B. To ale naznamená totéž, jako že přijel přímo do nějakého tamního podniku. Nelze tedy vyloučit, že se mohli v uvedené obci setkat na jiném místě.

I když neexistuje důkaz o tom, že S. M. někdy byl ve shora uvedených klubech, sám v odvolacích námitkách přináší důkaz o své vině. Píše, že plnil vše, o čem požádal I. B., tedy člověk, jemuž hlídal děti a pracoval na jeho domě. Z toho lze sice

dovodit, že jej I. B. nemohl považovat za rovnoprávného partnera a že mu nesděloval všechny své záměry (žádný důkaz totiž nedokládá opak této logické úvahy), ale zároveň to přesně odpovídá tomu, že v zúčastněné osobě fungoval jako tak zvaný „bílý kuř“: Jím se rozumí člověk, který se propůjčuje k úkonům ve prospěch osoby, která ve věci nefiguruje oficiálně, a přitom účel těchto úkonů buď zná, takže ví, že jsou protiprávní, anebo jej nezná, ale musí být srozuměn s jeho nelegálností. Jestliže tedy někdo jako jednatel obchodní společnosti na žádost další osoby podepisuje smlouvy, jimž nerozumí, musí předpokládat, že budou sloužit k něčemu protiprávnímu, včetně trestné činnosti. Protože šlo v daném případě o nájem domů, musel být S. M. srozuměn s jakoukoli protiprávní činností, jež se v nich může běžně uskutečňovat. Kdyby se tedy ve shora uvedených podnicích vyráběly drogy, byl by s tím srozuměn. Stejně tak musel předpokládat, že se v nich bude organizovat prostituce. Jestliže za této situace podle své výpovědi dostával odměnu jako jednatel společnosti K., musel vědět, že tento příjem může pocházet z protiprávní činnosti, a být s tím srozuměn. Takový stav označuje § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákona za nepřímý úmysl. S. M. tedy spáchal kuplířství tím, že v nepřímém úmyslu kořistil z prostituce provozované jiným.

Obžalovaný V. N. namítl, že společnosti K. prodal výše uvedené nemovitosti, protože neměl peníze na investice do nich, a nebyl si vědom, že by se v nich provozovala trestná činnost. Připomněl, že je vzdáleně příbuzný s I. B., s nímž si pomáhali při péči o děti a při provozu svých nemovitostí v obci, kde bydlí, a uvedl, že neplnil žádné jeho pokyny.

Právě uvedeným námitkám nelze přisvědčit. Odvolací soud již vysvětlil, proč okresní soud správně vyšel z původní usvědčující výpovědi D. T. V ní stojí, že V. N. převedl shora uvedené nemovitosti na společnost K. na pokyn I. B. (viz list č. 245 spisu). Výpověď svědka V. B. na listu č. 1920 spisu dokládá, že V. N. dělal I. B. řidiče a jezdil s ním do podniků R. a R. H., později přejmenovaného na C. Sám V. N. potvrdil, že fungoval jako řidič I. B. a že s ním jezdil na , odkud zná P. K. a kde býval na baru (viz listy č. 7046 a 7048 spisu). Z jeho výpovědi je dále nutno zdůraznit, že nevěděl, co znamená být jednatelem a společníkem obchodní společnosti, protože je vyučený zedník, že ani nevěděl, jaké činnosti se společnost M. věnovala, o ničem v ní nerozhodoval a občas podepsal listiny, které mu přivezl D. T. (viz list č. 7047 spisu). Zároveň ale nelze přisvědčit jeho námitce, podle níž nemohl o trestné činnosti vědět s ohledem na svoji inteligenci, všeobecné znalosti a dosažené vzdělání. Fotografie z uvedených podniků dokládají, že každý, kdo se v nich ocitl, musel vědět, že se v nich provozuje prostituce. Navíc je třeba připomenout to, co již odvolací soud popsal v jiné souvislosti. V. N. D. T. sdělil, že kdyby snad někdo něco řekl, že si to s ním i po dlouhé době vyřídí (viz list č. 247 spisu).

Právě uvedené okolnosti dokládají, že v případě V. N. nelze na rozdíl od S. M. uvažovat o nepřímém úmyslu. Podle vlastní výpovědi sice stejně jako S. M. působil jako nastrčená figura, ale jeho výpověď i další důkazy dokládají, že o prostituci ve shora uvedených klubech věděl. Proto působí úsměvně jeho námitka, podle níž jej nikdy žádný kompetentní orgán, například „registrující úřad“ nebo Policie České republiky neupozornil na to, že se v podnicích provozuje prostituce.

V [redacted] D [redacted] dále namítl, že nic neprokazuje, že by dostával peníze za činnost ve společnosti M [redacted]. K tomu je třeba připomenout jeho výpověď na listu č. 1006 spisu, v níž uvádí, že z tohoto titulu pobírá přibližně 5500 korun měsíčně. Navíc nelze odhlédnout od toho, že podle své výpovědi převzal uvedenou funkci proto, aby měl nějaké peníze. Nejen tedy jeho vyjádření o výši příjmu, ale i logika věci dokládá, že uvedenou činnost nedělal zadarmo. Jelikož tedy se shora uvedenými podniky nakládal jako jednatel společnosti, jíž patřily, a přijímal od ní z tohoto titulu peníze, musel vědět, že pocházejí i z prostituce v uvedených klubech.

V [redacted] N [redacted] dále namítl, že nebyl u koupě žádné nemovitosti ve prospěch společnosti M [redacted] a že si není vědom, že by podepsal nájemní smlouvu na nemovitosti uvedené ve výroku napadeného rozsudku. Koupě nemovitostí ve prospěch společnosti M [redacted] není v této věci důležitá a nepíše se o ní tudíž nic ani ve výroku napadeného rozhodnutí. Přisvědčit lze ovšem námitce, podle níž nic neprokazuje, že by V [redacted] N [redacted] podniky pronajal společnosti P [redacted] nebo K [redacted] V [redacted]. Ve spise o tom není žádný důkaz. Okresní soud tudíž tento údaj neměl do výroku rozsudku uvádět. Tato chyba ale nemění nic na závěru o trestní odpovědnosti V [redacted] N [redacted]. Podstatné, že příjem tohoto obžalovaného plynul i z prostituce uskutečňované v dotčených klubech. Z téhož důvodu nemá pro rozhodnutí ve věci význam námitka V [redacted] N [redacted], podle níž tento obžalovaný nikdy nepoužil k vlastní potřebě prostředky společnosti M [redacted], jež by pocházely od společnosti P [redacted] nebo od K [redacted] V [redacted].

Podle další námítky V [redacted] N [redacted] se měl soud druhého stupně zabývat přípisem státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Tachově z 31. října 2005 sp. zn. ZT 120/2005-1052. Státní zástupce podle něj obdržel informaci, že někdo navštívil 12. září 2005 D [redacted] T [redacted] bez přítomnosti obhájkyň V [redacted] N [redacted]. Potřebu účasti uvedené obhájkyň při takové návštěvě nepředpokládá žádný právní předpis. Tato poznámka by mohla mít význam pro rozhodnutí ve věci jen tehdy, pokud by jí V [redacted] N [redacted] myslel tak, že někdo ovlivňoval výpověď D [redacted] T [redacted]. Proto nutno uvést, že okresní soud vyšel z výpovědi D [redacted] T [redacted], která pochází z března 2005, tedy z doby půl roku před návštěvou, které se týká právě rozebíraná námitka (viz listy č. 241 až 253 a 8633 spisu).

V [redacted] N [redacted] dále v odvolání uvedl, že by soud druhého stupně měl věnovat pozornost nálezů Ústavního soudu č. II. ÚS 469/05. Odvolací soud této námitce vyhověl, ale nepochopil její význam pro rozhodnutí o vině a trestu. Ústavní soud uvedeným rozhodnutím zrušil usnesení Okresního soudu v Tachově z 24. června 2005 č. j. Nt 62/2005-9, poněvadž v něm posledně uvedený soud nepopsal konkrétní důvody, z nichž dovodil existenci vazebního důvodu.

Obžalovaný L [redacted] B [redacted] odkázal na odvolání, jež podal proti rozsudku vydanému v této věci v roce 2009. Podle něj nevěděl o zločinném spolčení ani o prostituci provozované ve shora uvedených podnicích. Stejně argumenty zopakoval v novém odvolání. Brojil proti částem popisu skutku, podle kterých L [redacted] B [redacted] upozornil na možnost koupit nemovitosti v [redacted], aby se tam organizovala a provozovala prostituce a poté mu poskytoval informace o prostředí a na základě jeho pokynů zajišťoval bezpečnostní služby a zúčastnil se jednání o prodeji nemovitostí. Podle něj tyto závěry nemají oporu v provedených důkazech. Zdůraznil, že věděl, že L [redacted] B [redacted] nakupuje a prodává nemovitosti se ziskem. Podle této námítky prostřednictvím své agentury pracoval již pro bratry K [redacted], kteří uvedené kluby vlastnili dříve, a pouze chtěl, aby jejich noví provozovatelé

využívali služeb jeho agentury. Proto pro něj bylo zajímavé, že zájem podniky dále provozovat projevil D. T., v jehož prospěch, a nikoli pro L. B., poté zajistil převoz peněz za koupi nemovitostí.

K právě uvedeným námitkám je třeba nejprve uvést, že část popisu jednání L. B. neodpovídá znakům žádného trestného činu. Odvolací soud již vysvětlil, proč nemají být v soudním rozhodnutí údaje, podle nichž L. B. poskytoval „informace o prostředí“ a podle kterých zajistil převoz peněz a jejich ochranu při koupi nemovitostí (viz třetí a čtvrtý odstavec na čtrnácté straně tohoto rozhodnutí soudu druhého stupně). K posledně uvedené okolnosti je vhodné doplnit, že L. B. poskytoval bezpečnostní služby, a jestliže dostal odměnu za to, že převezl finanční hotovost, nenaplnil tím znaky žádného trestného činu.

Na rozdíl od právě uvedených skutečností je důležité, co L. B. podle svých námitek udělal, a sice že informoval L. B. o možnosti koupit shora uvedené podniky. L. B. totiž uvádí, že v nich jeho ochranná služba působila již předtím. V této souvislosti namítl, že nevěděl o tamní prostituci, a že mu v orientaci nepomohlo ani to, že se jako policista dříve setkával s nevěstinci na severu Čech, poněvadž v nich se setkával s násilím, jež v podnikách nezaznamenal.

K právě uvedeným námitkám je třeba nejprve uvést to, co již zaznělo k námitkám V. N. Každý, kdo uvedené kluby navštívil, musel počítat s tím, že se tam může provozovat prostituce, a to s ohledem na to, že v něm chodily velmi spoře oblečené ženy. Právě uvedený závěr platí i přes námitky L. B., podle nichž se v podnikách provozoval erotický tanec a podle kterých je ve spise fotodokumentace, která k němu samotnému nic nedokazuje, poněvadž pochází z doby, kdy už v klubech nepůsobil. K tomu je třeba uvést, že nikdo z vyslychaných v této věci neřekl, že by se v rozhodné době něco změnilo na vnějším vzezření žen v klubech. Proto nelze pochybovat o tom, že bylo stejné i v době, kdy tam byl činný L. B. Navíc existuje důkaz, ze kterého vyplývá, že posledně jmenovaný odvolatel o prostituci věděl. D. T. vypověděl, že L. B. upozornil L. B. na dotčené podniky, a že se mimo jiné staral o to, aby v nebyla pouliční prostituce a že zajišťoval i ochranu u policie (viz listy č. 243, 248 a 249 spisu). Tomu odpovídá podoba policejních kontrol. V souvislosti s nimi L. B. odkázal na soupis, který založil do spisu. Podle něj bylo vše bez závad (viz list č. 3894 spisu). K tomu je třeba říci, že šlo jen o pobytové kontroly, takže policisté věnovali pozornost identifikačním údajům a počtu osob, které byly v podnikách. V této souvislosti je nutno připomenout obsah telefonního hovoru, při němž D. M. jistě ženě sdělil, že v klubu mají ohledně občanských průkazů domluvu s policií, takže je nechávají na recepci, kde je policisté zkontrolují s bytovací knihou a pak odjedou (viz listy č. 2921 a 2923 spisu).

Výše uvedené okolnosti dokládají, že L. B. věděl, že v podnikách nešlo jen o erotický program nespojený s prostitucí. S ním by totiž neměla řádně fungující policie problém, a neměl by zapotřebí působit tak, aby se ve stejné obci neděla konkurenční činnost, jež mohla snížit příjem z prostituce ve shora uvedených klubech. Proto nelze přiznat váhu jeho námitce, podle které navštěvoval v klubech pouze společné prostory, byť to potvrdili obžalovaný P. K. a svědkové M. K., L. R. a J. H. (viz listy č. 5248, 5253, 5255 a 5787c spisu). Navíc nelze přehlédnout, že v dotčených podnikách působil roky. Právě jmenovaní nebo někteří z nich tudíž nemuseli jeho výskyt mimo společné prostory zaznamenat, případně v tomto bodě mohou lhát, anebo L. B. i bez návštěvy

pokojů zjistil, že se v nich ženy prostituují. Jestliže za takové situace pobíral za ostrahu dotyčných podniků peníze, musel vědět, že pocházejí i z prostituce. Jelikož okresní soud příslušný podíl z jeho odměny nevyčíslil, není důležitá námitka L ■■■■■ B ■■■■■, podle níž není jasné, jaká část jeho příjmu plynula z jiných činností klubů, například ze solárního centra, fitness či noční kavárny.

Obžalovaný D ■■■■■ B ■■■■■ kromě již rozebíraných námitek ke zločinnému spolčení zdůraznil, že od P ■■■■■ K ■■■■■ sice dostal plnou moc s datem 17. března 2005, ale to neznamená, že začal v podniku působit hned onoho dne. Uvedl, že tam nastoupil až později, ale neví přesně kdy, a provoz se obnovil až po několika dnech, poněvadž kvůli policejnímu zákroku z 11. března 2005 v klubu byli jen zaměstnanci.

K právě uvedené námitce je nutno připomenout výpověď G ■■■■■ B ■■■■■ na listu č. 1527 spisu. Tato dnes již odsouzená zaměstnankyně klubu uvedla, že ihned, konkrétně asi v úterý po zásahu proti P ■■■■■ K ■■■■■, přišel do klubu D ■■■■■ B ■■■■■ s tím, že jej povede, a druhý den přinesl plnou moc. Jak již bylo řečeno, policejní zásah se odehrál 11. března 2005. Tehdy byl pátek. Úterý příštího pracovního týden připadalo na 15. března. Jelikož G ■■■■■ B ■■■■■ uvedla, že šlo asi o úterý, mohla si je splést s následujícím dnem, což byla středa 16. března. Jelikož podle její výpovědi D ■■■■■ B ■■■■■ přinesl následující den plnou moc s datem 17. března 2005, lze uzavřít, že v podniku C ■■■■■ působil nejméně od posledně uvedeného data, spíše ale už o den dříve. Navíc je třeba uvést, že pro rozhodnutí o vině nemají jednotlivé dny, které určují období trestné činnosti, žádný větší význam.

D ■■■■■ B ■■■■■ dále namítl, že jej P ■■■■■ K ■■■■■ do provozu podniku nezasvětil, že během svého působení v podniku nepřevzal žádnou velkou finanční hotovost, a z tržeb si nenechal nic pro sebe, poněvadž jeho úkolem bylo ochránit majetek firmy, která patřila P ■■■■■ K ■■■■■, s nímž se po léta zná.

V reakci na právě popsané námitky je nejprve třeba uvést, co vypověděl sám D ■■■■■ B ■■■■■. Jmenovaný řekl, že o prostituci v podniku věděl a že dodržoval starší smlouvy, které tam fungovaly (viz listy č. 1502 a 1504 spisu). Odsouzená zaměstnankyně klubu, G ■■■■■ B ■■■■■, říká, že tam chodil už dříve, že byl i s děvčaty na pokoji a že za dobu svého působení pouze změnil způsob evidence, jinak vše běželo jako za P ■■■■■ K ■■■■■ (viz list č. 1527 spisu). Také další dnes již odsouzená zaměstnankyně klubu, J ■■■■■ P ■■■■■, potvrdila, že podle B ■■■■■ pokynů vybírala od „holek“ peníze (viz list č. 1540 spisu). Jestliže tedy vše běželo jako v předchozí době, je zřejmé, že se peníze předávaly D ■■■■■ B ■■■■■ stejně jako předtím P ■■■■■ K ■■■■■. D ■■■■■ B ■■■■■ ostatně sám namítá, že peníze přebíral od personálu. Nic ale nedokládá, že by si z nich něco nechal. Žádný důkaz nevyvrací jeho verzi, podle níž chtěl pomoci ochránit majetek a firmu svého starého známého P ■■■■■ K ■■■■■. Okresní soud tudíž žádným důkazem neodůvodnil závěr o tom, že si D ■■■■■ B ■■■■■ něco z peněz nechal. Tento závěr tedy nemůže obstát. Právě tak D ■■■■■ B ■■■■■ správně namítl, že žádný důkaz neprokazuje, že by část peněz, jež v klubu přebíral, převedl ve prospěch I ■■■■■ B ■■■■■.

Vzhledem k tomu, že neexistují důkazy o tom, že by D ■■■■■ B ■■■■■ z prostituce v podniku C ■■■■■ kořistil, jsou zbytečné jeho námitky o tom, jak určoval výši částky, kterou měly ubytované v klubu odevzdávat. Totéž platí pro jeho poznámku, podle níž nemá logiku, aby poskytoval část tržeb na právníky. Tato námitka je spekulativní, a reaguje na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém okresní soud připomněl výpověď G ■■■■■ B ■■■■■.

B■■■■, již D■■■■ B■■■■ řekl, že potřebuje peníze mimo jiné na právníky. Právě uvedená okolnost nemá právní význam pro výrok napadeného rozhodnutí. Na něj nenavazuje ani námitka D■■■■ B■■■■, podle níž o něm ■■■■ B■■■■ mluvil jako o jednom z oznamovatelů přípravy vraždy na P■■■■ K■■■■. Proto se jí odvolací soud nebude věnovat. Význam nemá ani námitka D■■■■ B■■■■, podle níž měl okresní soud rozlišit tržby získané prodejem zboží či jiných služeb a podle které vše nelze považovat za příjem z prostituce. Nikdo netvrdí, že vše, co uvedené kluby vydělaly, bylo příjmem od nevěstek.

Prisvědčit nelze ani námitkám D■■■■ B■■■■, podle kterých nikoho k prostituci nesjednával, a podle nichž okresní soud vytrhl části odposlechů ze souvislostí, v důsledku čehož je nepochopil správně. Jestliže kupříkladu volající ženě sdělil, že nechce věci probírat po telefonu, a další řekl, že v podniku vše běží normálně stejně, a staral se i o to, jak se ženy do podniku dostanou, je jasné, že je sjednával k prostituci (viz listy č. 3111, 3114, 3120 a 3121 spisu). Tyto rozhovory totiž nelze oddělit od toho, že podle shora popsanych důkazů o prostituci v C■■■■ věděl. Zcela jistě tedy právě kvůli ní do klubu ženy domlouval. Ze stejných příčin není podstatná námitka, kterou vznesl jeho obhájce a na niž D■■■■ B■■■■ poukázal. Podle ní nelze dovozovat, že počítal s tím, že bude v klubu poskytovat pohlavní styk za úplatu žena, které při telefonátu D■■■■ B■■■■ řekl, že si v klubu může dělat, co chce.

Prisvědčit nelze ani další námitce vznesené při závěrečné řeči obhájce D■■■■ B■■■■, podle níž chybí tak zvaný materiální stránka trestného činu. Obhájce měl jistě na mysli, že podle § 3 odst. 2 staršího trestního zákona je skutek trestný, pokud odpovídá znakům uvedeným v zákoně, pokud je jeho společenská nebezpečnost vyšší než nepatrná. V situaci, kdy někdo opakovaně sjednává nevěstky do nočního podniku, v němž pak vybírá peníze, které z prostituce pocházejí, nelze uvažovat o tom, že by jeho činnost byla jen nepatrně společensky nebezpečná. O opačném závěru by bylo možno uvažovat u někoho, kdo jiného k prostituci zjedná pouze jednou, či v případech tomu obdobných. D■■■■ B■■■■ byl v jasném vztahu k P■■■■ K■■■■ a k zaměstnancům podniku C■■■■, takže je zřejmé, že si byl vědom své pozice v organizaci, jež měla příjem z prostituce. Tím se stupeň společenské nebezpečnosti jeho jednání podstatně zvyšuje, neboť nemusel spoléhat jen na své síly, nýbrž stejně jako obžalovaní působící ve shora uvedených nevěstincích využil účelně fungujícího systému.

Prisvědčit nelze ani námitce D■■■■ B■■■■, podle něž případ „pramení z mediálních pramenů“ a někdo jej uměle vytvořil, aby se prokázalo, že se do shora uvedených podniků přelévaly zisky z trestné činnosti spojené s konkursním soudcem Berkou. O přelévání peněz není řeči nejen v napadeném rozhodnutí, ale ani v tomto rozsudku odvolacího soudu. I kdyby k němu došlo, nemělo by vliv na rozhodnutí o vině či trestu kteréhokoli z obžalovaných, poněvadž se jim klade za vinu kuplířství. Právě rozebíraná poznámka D■■■■ B■■■■ tudíž nemá v této věci na první pohled žádný význam.

Nedůvodná je i námitka D■■■■ B■■■■, podle níž policisté v této věci nezákonně ovlivnili výpovědi některých osob tím, že jim vyhrožovali, že se ocitnou ve vazbě, pokud se nepřiznají. Této otázce se okresní soud věnoval na dvanácté až čtrnácté straně napadeného rozhodnutí. Tam logicky a přesvědčivě vysvětlil, proč je uvedená námitka lichá. Proto na jeho argumenty soud druhého stupně v zájmu stručnosti odkazuje, aby je zbytečně neopakoval. Navíc se ve vztahu k D■■■■ B■■■■ napadené rozhodnutí opírá o telefonní hovory, jež tento obžalovaný uskutečnil v době, kdy policisté případ sledovali utajeně a nikoho ještě nevyšlechli.

D. ■■■■■ E. ■■■■■ dále namítl, že jestliže v klubu C. ■■■■■ docházelo k trestné činnosti, policie neplnila jednu ze svých zákonných povinností, konkrétně předcházet trestné činnosti, jestliže v něm nezjistila žádné nedostatky, ač jej pravidelně kontrolovala. Tato otázka má stejný význam jako již rozebíraná námitka J. ■■■■■ P. ■■■■■ o existenci mnoha dalších obdobných podniků v České republice (viz třetí odstavec na sedmácté straně tohoto rozhodnutí odvolacího soudu). Jak již bylo řečeno, soud může podle § 220 odst. 2 trestního řádu řešit jen to, co je v obžalobě. Stejně informace jako on, má v této věci i státní zástupce. Pokud by měl posledně uvedený trestní orgán za to, že někdo z policistů spáchal při kontrole klubu C. ■■■■■ trestný čin, musí učinit příslušné úkony. Ukládá mu to § 2 odst. 3 trestního řádu.

Proti výroku o zabrání věci brojili zúčastněná osoba a v její prospěch i státní zástupce. Posledně uvedený tak učinil s tím, že okresní soud měl nemovitostí zabrat podle trestního zákoníku. Týž názor vyslovila i společnost K. ■■■■■. To je pravda. O ochranném opatření se vždy rozhoduje podle zákona účinného v době, kdy takové rozhodnutí vzniká. Říká to § 3 odst. 2 trestního zákoníku. V tomto směru okresní soud porušil trestní zákon (jím se podle § 110 trestního zákoníku rozumí i tento právní předpis) a bylo to jedním z důvodů, proč odvolací soud napadený rozsudek podle shora citovaného § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu zrušil (viz odstavec na přelomu patnácté a šestnácté strany tohoto rozhodnutí). Společnost K. ■■■■■ dále zdůraznila, že trestní zákoník je pro ni výhodnější, protože § 101 odst. 1 písm. c) říká, že musí existovat obava, že věc bude sloužit ke spáchání zločinu, zatímco starší trestní zákon umožňoval zabrat věc, která mohla sloužit ke spáchání zvláště závažného trestného činu. Odvolací soud se nebude věnovat rozdílu mezi právě popisovanými předpoklady. Jak před chvílí řekl, o ochranném opatření se vždy rozhoduje podle zákona účinného v době, kdy takové rozhodnutí vzniká. Proto je jedno, jaké podmínky určoval trestní zákon účinný do konce roku 2009. Důležité je, co říká současný trestní zákoník.

Podmínky, za nichž lze věc zabrat, popisuje § 101 trestního zákoníku. Základní z nich spočívá v nebezpečí, že taková věc bude sloužit ke spáchání zločinu. Jím je podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku každý trestný čin, který není přečinem. Co je přečin, říká předchozí odstavec téhož ustanovení. Podle něj je jím mimo jiné každý úmyslný trestný čin, na nějž trestní zákon stanoví odnětí svobody s horní hranicí do pěti let. Vše, co zatím odvolací soud řekl, jasně dokládá, že jednání obžalovaných odpovídá kuplířství, jehož se všichni dopustili jako členové organizované skupiny, a že dva z nich tím získali značný prospěch. Jím se podle § 89 odst. 11 trestního zákona rozumí nejméně 500 000 korun. Pachatelům takového činu lze uložit trest odnětí svobody až na osm let. Říká to § 204 odst. 3 trestního zákona. Skutky popsáné ve výroku napadeného rozhodnutí tudíž odpovídají zločinu.

Aby mohl soud věc zabrat, musí podle výše citovaného § 101 trestního zákoníku hrozit další zločin. Proto zúčastněná osoba namítl, že se to nemůže stát, zdůrazňujíc, že prostituce není sama o sobě nelegální a že k jejímu provozu lze snadno využít většinu podobných nemovitostí. K tomu je třeba připomenout, co odvolací soud v této věci konstatoval již na třicáté a třicáté první straně svého usnesení z 20. ledna 2010 sp. zn. 8 To 374/2009. Tehdy tuto námitku označil za nedůvodnou. S odstupem času nemá důvodu na tom nic měnit. Zásadní je, že oficiální vlastník věci, jímž byla společnost K. ■■■■■, umožnil svým přístupem, že jeho věc sloužila k trestné činnosti po celé roky. Již to by samo o sobě umožnilo její věc zabrat, jelikož Čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod říká, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Právě

uvedený závěr platí tím spíše, že nešlo pouze o přístup lhostejný, nýbrž přímo trestný. Jak již odvolací soud vysvětlil, S ████████ M ████████ se jako jednatel zúčastněné osoby přímo podílel na trestné činnosti uvedené v napadeném rozhodnutí. V takové situaci hrozí nebezpečí, že se to stane znovu.

S ohledem na právě uvedené závěry nemá pro rozhodnutí odvolacího soudu význam námitka zúčastněné osoby, podle níž její nemovitosti nelze zabrat, protože jsou stavebně technicky určeny jako rodinné domy a jejich účelem byly ubytovací služby, případně provoz herny a kasina. Shora citovaný § 101 trestního zákoníku neříká, že by bylo možno zabrat jen věc, která speciálně slouží k trestné činnosti. Právní režim takové věci je v tomto směru nepodstatný, a zúčastněná osoba si pouze vymýšlí další překážku, jež podle ní může bránit zabránění věci.

Odvolací soud považuje za nadbytečné věnovat se jiné době, než která je popsána ve výroku napadeného rozsudku, a to i přes námitky zúčastněné osoby a obžalovaného S ████████ S ████████, podle kterých okresní soud vystupoval v této věci jako „vyšetřující soudce“. K tomu je třeba uvést, že okresní soud v této věci konal v posledních letech několik veřejných zasedání, v nichž se snažil zjistit, zda ve shora uvedených podnicích prostituce funguje dále a zda se na tom nepodílejí někteří obžalovaní. Podružné je, že s takovými zasedáními zákon nepočítá. Důležité je, že nakonec nevedla k ničemu, oč by soud mohl opřít rozhodnutí ve věci. Podle § 220 odst. 1 trestního řádu směl okresní soud napadený rozsudek opřít jen o důkazy, které provedl v hlavním líčení. V něm nezopakoval nic z toho, čemu se věnoval ve veřejných zasedáních. Proto postupoval nezákonně, jestliže o tom psal v napadeném rozhodnutí. Z téhož důvodu se nebude odvolací soud věnovat důkazům provedeným ve veřejných zasedáních před okresním soudem. Nebude tudíž reagovat ani na námitky, na jejichž podkladě zúčastněná osoba a někteří obžalovaní brojili proti tvrzením svědků či proti listinám, jimž se okresní soud v oněch zasedáních věnoval, ani na čestná prohlášení, která mu v této souvislosti předložili někteří obžalovaní. Ta ostatně nejsou před soudem procesně použitelná.

Společnost K ████████ dále namítla, že okresní soud nevzal v potaz nově stanovenou zásadu přiměřenosti, která je v § 96 trestního zákoníku účinném od 1. ledna 2010. Toto ustanovení říká, že ochranné opatření lze uložit jen tehdy, je-li přiměřené povaze a závažnosti činu i nebezpečí, jež v budoucnu hrozí zákonem chráněným zájmům, a že újma jím způsobená nesmí být větší, než je nezbytné k dosažení jeho účelu.

Zúčastněná osoba se mýlí, pokud má za to, že nový trestní zákoník v tomto směru něco změnil. Právě citované ustanovení pouze opakuje to, co bylo v jiných částech našeho právního řádu účinných již před jeho vznikem. Ustanovení § 2 odst. 4 trestního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2002 říká, že trestní orgány smějí zasahovat do práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod jen v nezbytné míře, aby zajistily účel trestního řízení. To navazuje dokonce na ústavní principy, které musí česká státní moc zohlednit při všech svých krocích. Již Čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod říká, že pokud se zasahuje do základních práv a svobod, musí se šetřit jejich podstaty a smyslu, a že taková omezení nesmějí být zneužita k jinému účelu, než pro které byla stanovena. To platí i pro ochranné opatření, které chrání zájmy popsané v trestním zákoníku a které je podle § 36 uvedeného zákona druhem trestní sankce. Z toho plyne, že § 96 trestního zákoníku nestanoví v porovnání se staršími právními předpisy žádné nové meze, podle nichž lze ochranné opatření uložit.

Pro rozhodnutí odvolacího soudu nemá význam ani námitka zúčastněné osoby, podle níž okresní soud zabrané nemovitosti zajistil již v roce 2008 a od té doby je v rozporu se zákonem nespravedlivý. Tato poznámka je sice pravdivá, ale i kdyby to okresní soud udělal, nezměnilo by to nic na závěru, že se po celé roky trestná činnost popsána v napadeném rozsudku uskutečňovala díky přístupu zúčastněné osoby. Navíc je jasné, že by se nic nezměnilo, ani kdyby okresní soud vykonával správu nemovitostí dříve, než jí pověřil Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (to podle listu č. 8721 spisu učinil až letos, a tedy v úplném závěru dosavadního řízení). Uvedený Úřad totiž zastává názor, podle něhož jsou jeho možnosti vpravdě nicotné. Dokládá to jeho přípis na listech č. 8738 až 8741 spisu. Podle něj může pouze v určitých intervalech kontrolovat, zda je zajištění v evidenci katastrálního úřadu, a z veřejně přístupných míst kontrolovat, zda se neznehodnocuje exteriér zajištěných budov. To je podle názoru soudu druhého stupně chybný právní výklad. Důvody, které k tomu odvolací soud vedou, nejsou pro rozhodnutí o zabránění věci důležité, a proto je nebude rozebírat. Jak již několikrát napsal, rozhodující je úloha zúčastněné osoby a doba, po kterou probíhala trestná činnost popsána v napadeném rozsudku. Proto také nemá význam námitka zúčastněné osoby, podle níž byl ke dni vyhlášení napadeného rozsudku jejím jediným jednatelem a společníkem S██████████ M██████████, který odmítá, že se podílel na smlouvách s lidmi, které okresní soud vyslyšel v již uvedených veřejných zasedáních a kteří prý dále provozují v uvedených nemovitostech noční podniky.

Význam pro výrok o zabránění věci nemá ani námitka zúčastněné osoby, podle které na dotčených nemovitostech vážnou předkupní práva, zástavní práva a exekuční příkazy. Podmínky pro zabránění věci stanoví trestní zákoník, který neříká, že by soud měl brát v potaz její právní vady. Práva uvedená v právě rozebírané námitce se tudíž budou vyřizovat následně a podle jiných než trestně právních předpisů.

I přes všechny dosud uvedené okolnosti soud druhého stupně na podkladě odvolání státního zástupce a zúčastněné osoby napadený rozsudek ve výroku o zabránění věci nezrušil jen proto, že odporuje trestnímu zákoníku. Učinil tak i kvůli nepřiměřené délce tohoto řízení.

Odvolací soud se touto věcí poprvé zabýval v úvodu roku 2010. Tehdy ji nalézacímu soudu vrátil a kromě několika pokynů k tomu, co má vzít v potaz, až bude hodnotit důkazy, mu uložil jen nový výslech obžalovaných k jejich aktuálním osobním poměrům. Proto také nepředpokládal, že se věc protáhne o další bezmála čtyři roky. Spis k okresnímu soudu vrátil 12. února 2010, jak dokládá razítka na listu č. 7609 spisu. Nalézací soud sice hlavní líčení nařídil na březen 2010, ale pak je opakovaně odvolával či odročoval, aniž by provedl nějaké důkazy (viz kupříkladu listy č. 7771 až 7773, 7809, 7849, 7878 spisu). Činil tak proto, že se k němu někteří obžalovaní někdy nedostavili, poněvadž byli nemocní. Vůbec se nepokusil o výslech, který mu odvolací soud uložil. Nic nebránilo tomu, aby věc nepřítomných obžalovaných v hlavním líčení z této věci nejprve vyloučil, vyslechl zbylé k jejich osobním poměrům, a na konci téhož soudního roku vše spojil zase dohromady. Takový postup by byl správný, poněvadž údaje o osobních poměrech toho kterého obžalovaného mají význam jen pro rozhodnutí, které soud učiní ohledně něho, a tak je není třeba opakovat ve vztahu ke zbylým. Soud prvního stupně nereagoval ani na žádosti řady obžalovaných, aby hlavní líčení proběhla bez nich (viz kupříkladu listy č. 8065 a 8072 spisu).

Okresní soud tuto věc nejprve zdržoval výhradně kvůli právě popsanému nedostatku. Později přidal další. Ke S██████████ S██████████, I██████████ B██████████, M██████████ S██████████ a S██████████ M██████████ začal nařizovat veřejná zasedání, při nichž prováděl různé důkazy,

aby zjistil, jaká je aktuální situace ve shora uvedených podnicích. Patrně zvažoval, zda někoho z těchto obžalovaných vezme do vazby. Nakonec ale o ničem takovém nerozhodl, ač uvedená zasedání konal 10. a 29. června a 23. listopadu 2011 a 8. února 2012 (viz listy č. 8111, 8141 až 8149, 8211 až 8216 a 8263 až 8264 spisu). Tím tuto věc velmi zdržel.

Vzhledem k pracovní neschopnosti se dlouho nemohl k soudu dostavit P. K. (viz například listy č. 7841 až 7874 a 8218 spisu). Dokládal k tomu lékařská potvrzení. Ve spise není doklad o tom, že byl schopen být i v době nemoci u soudu. Proto nelze tvrdit, že záměrně toto řízení prodlužoval. Poté, co v únoru 2012 soudu sdělil, že souhlasí s tím, aby hlavní líčení proběhlo bez něj (viz list č. 8272 spisu), okresní soud nařídil hlavní líčení na duben 2012. V něm nakonec obešel shora uvedený pokyn odvolacího soudu tím, že nechal obhájce obžalovaných, aby se vyjádřili k aktuálním osobním poměrům svých klientů (viz list č. 8333 a následující spisu). Napadený rozsudek vydal 20. dubna 2012. Poté se mu nedařilo doručit jeho opis obžalovanému J. P. Ani ve vztahu k němu ale nepostupoval řádně, a to už v předchozím řízení. Třicátého března 2012 na něj vydal zatykač a 17. dubna téhož roku ho odvolal na základě pouhé telefonní informace od obhájce jmenovaného obžalovaného, že se hlavní líčení mohou konat i bez J. P. (viz listy č. 8289, 8290 a 8291 spisu). Když pak J. P. opis rozsudku nedoručil, rozhodl 14. února 2013, že jej bude stíhat jako uprchlého (viz listy č. 8529 a 8554 spisu). Až v červenci téhož roku příslušnému obhájci doručoval rozsudek a usnesení, jímž rozhodl, že bude J. P. stíhat jako uprchlého. Tehdy také teprve na J. P. vydal další zatykač, který následně odvolal v průběhu odvolacího řízení (viz listy č. 8553, 8556 a 8605 spisu).

Právě popisované okolnosti dokládají, že okresní soud porušil Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) a Čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva). Podle nich má každý právo na to, aby soud jeho věc rozhodl v přiměřené lhůtě. Shora popisovaný několikaletý průtah nejde na vrub obžalovaných ani zúčastněné osoby.

S ohledem na právě uvedený závěr považuje soud druhého stupně za nutné poskytnout zúčastněné osobě za nepřiměřenou délku řízení satisfakci tím, že zmírní sankci, která ji postihla. Uvedená sankce totiž zasáhla do ústavou chráněného vlastnického práva. V této souvislosti je vhodné připomenout, že se podle § 2 odst. 4 trestního řádu musejí urychleně a bez zbytečných průtahů projednávat mimo jiné věci, ve kterých trestní orgány zajistily majetek. Tento požadavek okresní soud nerespektoval. Dokládá to fakt, že 20. dubna 2012 vyhlásil nejenom napadený rozsudek, ale také usnesení, jímž zamítl žádost zúčastněné osoby, podle níž měl zrušit zajištění shora uvedených nemovitostí. Stížnost, kterou proti tomu společnost K. podala v dubnu loňského roku, předložil soudu druhého stupně až v srpnu 2013 (viz list č. 8593 spisu).

V návaznosti na poslední popsanou skutečnost bude odvolací soud reagovat na námitku některých obžalovaných, podle níž proti nim byla zaujata předsedkyně senátu okresního soudu. K tomu je třeba uvést, že soud druhého stupně v této věci opakovaně rozhodoval o námitkách podjatosti, vždy tak, že uvedená soudkyně podjata není. Existuje o tom tedy řada pravomocných rozhodnutí, a tak není důvodu se k této okolnosti vracet (viz usnesení soudu druhého stupně začínající na listech č. 3738, 3743, 4285, 4713, 4968, 5384, 5338 a 7358 spisu). Obžalovaní s uvedenou námitkou neuspěli ani u Ústavního soudu České republiky (viz listy č. 5 166 až 5 168 spisu). V souvislosti s tím D. M. před odvolacím soudem řekl, že se uvedená soudkyně osobně zná s obhájkyň, která je partnerkou S.

K[REDAKOVANÉ]. Ani tato poznámka nemůže nic změnit na stanovisku soudů, které se k údajné podjatosti předsedkyně senátu okresního soud vyjadřovali. D[REDAKOVANÉ] M[REDAKOVANÉ] nepopisuje blízký vztah mezi uvedenou soudkyní a S[REDAKOVANÉ] K[REDAKOVANÉ], a okresní soud tohoto obžalovaného odsoudil za účast na zločinném spolčení.

Kvůli poslední uvedené okolnosti se musí rozhodnutí odvolacího soudu dotknout S[REDAKOVANÉ] K[REDAKOVANÉ], i když se proti napadenému rozhodnutí neodvolal. Totéž platí pro K[REDAKOVANÉ] V[REDAKOVANÉ]. Také ji totiž okresní soud odsoudil za účast na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona. Odvolací soud již vysvětlil, proč skutek popsany ve výroku napadeného rozsudku neodpovídá této kvalifikaci. Úvahy, které k tomu vedl, platí i pro S[REDAKOVANÉ] K[REDAKOVANÉ] a K[REDAKOVANÉ] V[REDAKOVANÉ]. Ani v jejich případě okresní soud nepopsal ve výroku napadeného rozhodnutí znaky uvedeného činu. Uvedený popis je dnes v bodě č. 6 výroku o vině tohoto rozsudku odvolacího soudu (viz přelom čtvrté a páté strany tohoto rozhodnutí). Takové jednání odpovídá členům organizované skupiny, kteří jiného zjednájí k provozování prostituce a z ní pak kořistí. Tyto znaky již odvolací soud podrobně vysvětlil, a tak nebude svůj výklad opakovat (viz zejména šestý odstavec na šestnácté straně tohoto rozhodnutí). To lze kvalifikovat jako trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona, poněvadž ten dopadá na skutek právě uvedených znaků. Jak již bylo řečeno, jeho pachateli lze uložit § 204 odst. 3 trestního zákona trest odnětí svobody až na osm roků. To je mírnější než trest uvedený v § 163a odst. 1 trestního zákona, který pachateli dovoluje uložit až desetiletý trest odnětí svobody.

Pokud odvolací soud zruší napadený rozsudek z důvodu, který svědčí i ve prospěch obžalovaného, který se neodvolal, musí jej zrušit i v jeho prospěch. Ukládá mu to § 261 trestního řádu. Proto tak Krajský soud v Plzni učinil ve vztahu ke S[REDAKOVANÉ] K[REDAKOVANÉ] a K[REDAKOVANÉ] V[REDAKOVANÉ].

Z důvodů, které již odvolací soud podrobně popsal, je zřejmé, proč nevyhověl návrhům obžalovaných, kteří chtěli, aby je zprostil obžaloby. Zároveň z nich plyne, že může sám ve věci rozhodnout. Učiní tak i přesto, že nalézací soud nerespektoval jeho pokyny. Pokud by kvůli tomu okresnímu soudu věc znovu vrátil, prodloužil by již dnes nepřiměřenou délku řízení. To považuje za nepřijatelné s ohledem na výše citované články Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Soud druhého stupně již uvedl na různých místech tohoto svého rozhodnutí řadu okolností, které nepatří do výroku o vině, poněvadž pro ně nejsou důkazy nebo neodpovídají znaku žádného trestného činu. Proto je ve svém novém rozsudku nezopakoval. Stejně postupoval i ohledně několika dalších okolností.

Žádnému z trestných činů uvedených v napadeném rozsudku i v novém rozhodnutí soudu druhého stupně neodpovídá fakt, že se jeden z nočních podniků rekonstruoval, ani to, kdo k tomu dal pokyn a kdo při tom pomáhal. Rekonstrukce nočního podniku nepředstavuje kořistění z prostituce ani zjednávání k prostituci, ani účast na zločinném spolčení. Stejně tak není trestné, že někdo rozhodne o jménu podniku. Právě to jsou údaje, které soud druhého stupně v porovnání s napadeným rozsudkem vypustil z popisu jednání I[REDAKOVANÉ] B[REDAKOVANÉ]. Ze stejných důvodů nepojal do nového popisu skutku P[REDAKOVANÉ] K[REDAKOVANÉ] údaje o tom, že nechal jeden z nevěstinců ve spolupráci s někým dalším rekonstruovat. Stejně tak není trestné, že P[REDAKOVANÉ] K[REDAKOVANÉ] používal peníze na platy personálu a další náklady provozu. To by znamenalo, že by byl trestný například nákup elektriny na osvit budovy.

V případě J■■■■ P■■■■, D■■■■ M■■■■, M■■■■ N■■■■ a A■■■■ D■■■■ vypustil soud druhého stupně z popisu skutku údaj, že zajišťovali plynulý chod podniku, protože z hlediska kořisti na prostituci a zjednávání prostitutek je podstatné, že zajišťovali svoji činnost tak, aby se dosáhlo maximálního zisku. Dále k nim ze shora uvedených formálních i věcných příčin, pro něž je nelze právně kvalifikovat jako účastníky zločinného spolčení, vypustil údaj, podle něhož věděli, že podniky fakticky vlastní L■■■■ B■■■■, jemuž plyne většina zisku.

Jednání všech obžalovaných odvolací soud kvalifikoval podle § 204 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona. Proč tak učinil, už podrobně ke každému z nich vysvětlil na jiných místech tohoto svého rozhodnutí. Všichni byli členy organizované skupiny, poněvadž měli rozdělené úkoly, jejich činnost byla v důsledku účelně koordinovaná, čímž se zvyšovala pravděpodobnost, že se jim podaří kuplířství úspěšně provést, a v důsledku toho se zvýšila společenská nebezpečnost jejich jednání. Všichni obžalovaní s výjimkou D■■■■ B■■■■ se kuplířství podle § 204 odst. 1 trestního zákona dopustili tím, že kořistili z prostituce prováděné jiným. V případě některých již odvolací soud také vysvětlil, proč se uvedeného činu dopustili i tím, že jiné osoby k prostituci zjednávali. L■■■■ B■■■■ a P■■■■ K■■■■ spáchali trestný čin kuplířství také podle § 204 odst. 3 písm. a) trestního zákona, tedy proto, že tímto činem získali značný prospěch.

Jak již bylo řečeno ve vztahu k výroku o zabrání věci, jím se rozumí prospěch, který odpovídá značné škodě, která podle § 89 odst. 11 trestního zákona činí nejméně půl milionu korun.

V případě S■■■■ K■■■■ a K■■■■ V■■■■ odvolací soud převzal popis skutku z napadeného rozhodnutí, poněvadž se tyto obžalovaní neodvolali a bylo pro ně podstatné, že je podle popisu skutku v přezkoumávaném rozsudku nelze považovat za členy zločinného spolčení.

Odvolací soud výrok svého rozhodnutí v porovnání s napadeným rozsudkem upravil v tom, že neopakoval k jednotlivým obžalovaným táž slova. Tím jej zkrátil. To odpovídá § 120 odst. 3 trestního řádu, podle něhož má být výrok odsuzujícího rozsudku stručný.

Jelikož soud druhého stupně zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, musel jej podle § 259 odst. 2 trestního řádu zrušit i ve všech navazujících výrocích, a tedy i ve výroku o trestech. Ohledně nich měl na zřeteli, že se státní zástupce ve vztahu k nim odvolal pouze v neprospěch L■■■■ B■■■■. Za takové situace nemohl podle § 259 odst. 4 trestního řádu napadený rozsudek změnit v neprospěch žádného jiného obžalovaného.

Podle námitek, které státní zástupce vznesl k L■■■■ B■■■■, by měl tohoto obžalovaného postihnout přísnější trest proto, že hrál významnou úlohu při vzniku zločinného spolčení, při prodeji podniku od bratrů K■■■■ a poté i při ostraze klubu, a že byl dříve policista, naučil se bojovat s kriminalitou, a tyto zkušenosti použil ve prospěch zločinu, a že jeho role byla v daném případě nezastupitelná. Nic z toho nemůže být důvodem, kvůli němuž by se měl trest L■■■■ B■■■■ zpřísnit.

Jak již odvolací soud vysvětlil, L■■■■ B■■■■ se zločinného spolčení neúčastnil. Proto nelze přisvědčit námitce, že by jeho úloha při vzniku takového tělesa měla vést

k přísnějšímu trestu. Jelikož L [redacted] B [redacted] kořistil z prostituce tím, že bral odměnu za ostrahu nevěstinců, nemůže mu přitěžovat ani to, že tuto ostrahu uskutečňoval. V opačném případě by mu soud tuto okolnost přičítel dvakrát. Lichý je i argument o policejní minulosti jmenovaného obžalovaného. Ve výroku napadeného rozsudku ani v jeho odůvodnění soud nepopisuje nic specifického, co by se L [redacted] B [redacted] naučil u policie a co by pak speciálně využil ve prospěch skupiny popsané v přezkoumávaném rozsudku. Bezpečnostní agenturu, kterou provozoval, může mít i ten, kdo nebyl policistou. Přisvědčit nelze ani názoru státního zástupce, podle nějž byla úloha L [redacted] B [redacted] nezastupitelná. To by znamenalo, že na jeho místo nemohl přijít nikdo jiný. Jak už bylo řečeno, L [redacted] B [redacted] ve shora uvedených podnicích nepůsobil po celou dobu uvedenou v napadeném rozhodnutí, a příslušnou činnost ukončil tři čtvrtě roku před jejím koncem. L [redacted] B [redacted] sankci nelze zpřísnit také proto, že neměl sebemenší podíl na průtahu tohoto řízení.

Právě uvedené okolnosti dokládají, že odvolání státního zástupce ve vztahu k L [redacted] B [redacted] bylo nedůvodné. Proto je Krajský soud v Plzni zamítl podle § 256 trestního řádu, který na takovou situaci pamatuje.

Vzhledem k mimořádnému průtahu, který v této věci okresní soud způsobil v posledních třech letech, bylo nutno všem obžalovaným tresty v porovnání s napadeným rozhodnutím zmírnit. Tím se jim dostane zadostiučinění za to, že soud porušil jejich ústavní právo zakotvené v částech Úmluvy a Listiny citovaných ve třetím odstavci na třicáté čtvrté straně tohoto rozhodnutí. Právě uvedený závěr platí tím spíše, že okresní soud v případě některých obžalovaných uložil zcela stejné tresty jako ve svém původním rozsudku, jako by mezi tím neuplynuly další roky.

Při rozhodnutí o trestu bral odvolací soud v potaz § 1 odst. 1 trestního řádu, podle nějž musejí být pachatelé potrestáni spravedlivě. Aby byl trest spravedlivý, musí reagovat i na podíl spolupachatelů na trestné činnosti. Jestliže tedy soud uloží některému z nich trest, který se blíží spodní hranici trestní sazby nebo je přímo na ní, a má potrestat ještě dalšího, který se dopustil méně závažné činnosti, musí mu uložit trest pod zákonem stanovenou sazbu, pokud mu to zákon dovoluje.

Podle § 40 odst. 1 trestního zákona může soud uložit trest odnětí svobody pod spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby, pokud ji považuje za nepřiměřeně přísnou, a to buď vzhledem k okolnostem případu, nebo k poměrům pachatele. O okolnosti případu v daném případě nejde. Významné jsou naopak poměry pachatelů. Od trestné činnosti popsané v napadeném rozsudku uplynulo již téměř devět let. Během nich obžalovaní nespáchali s jedinou výjimkou žádný trestný čin ani přestupek, o němž by příslušelo rozhodnout správním orgánům v místě jejich bydlišť. Dokládají to zprávy těchto úřadů a opisy rejstříku trestů na listech č. 8686 až 8709 a 8732 až 8769 spisu. Výjimkou je J [redacted] P [redacted], který v následující době neplnil svoji vyživovací povinnost, jak dokládá trestní příkaz na listech č. 54 a 55 spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 117/2013. Odvolací soud tomu nepřisuzuje větší význam, poněvadž šlo o delikt zcela jiného charakteru, než o jaký jde v této trestní věci, a také proto, že účast J [redacted] P [redacted] na trestné činnosti nebyla výrazná.

Obžalovaným hrozil v této věci trest odnětí svobody na dva roky až osm let, a to ve smyslu § 204 odst. 3 trestního zákona. S výjimkou P [redacted] K [redacted], kterého už soud postihl za kuplířství (viz list č. 8700 spisu), jim polehčovalo, že před trestným činem vedli řádný život (nikdo z nich nemá z té doby záznam v opisu rejstříku trestů). L [redacted] B [redacted], P [redacted]

K■■■■, S■■■■, S■■■■, S■■■■, K■■■■, K■■■■ V■■■■ a L■■■■ B■■■■ přitěžuje, že trestnou činnost páchali delší dobu. Zbylí se na ní podíleli nejvýše několik měsíců a někteří jen v řádu týdnů či dokonce pouze jednorázově.

Z důvodů, které již popsal, vzal odvolací soud v nově ukládaných trestech v potaz to, co odůvodňuje potřebu jejich rozdílů, konkrétně délku trestné činnosti obžalovaných, a to, jak významná byla při ní jejich pozice.

Ze shora uvedených okolností je zřejmé, že nejpřísnější tresty musejí postihnout L■■■■ B■■■■ a hned po něm P■■■■ K■■■■. Okresní soud vyjádřil rozdíl mezi nimi dvěma a půl lety odnětí svobody. To nepovažuje odvolací soud za přiměřené. Jak již bylo řečeno, P■■■■ K■■■■ má v rejstříku trestů záznam pro kuplířství z předchozí doby, zatímco L■■■■ B■■■■ žádný záznam v uvedeném rejstříku trestů. Krom toho je třeba vidět, že úloha P■■■■ K■■■■ byla v daném případě velmi významná, protože osobně zajišťoval, kontroloval a koordinoval provoz nevěstinců. Proto považuje odvolací soud za přiměřené, aby L■■■■ B■■■■ postihl trest odnětí svobody ve čtvrtině zákonem stanovené trestní sazby, tedy na tři a půl roku, a P■■■■ K■■■■ jen o málo kratší, tedy na tři roky, to jest v šestině sazby. Prvně uvedený trest nelze s ohledem na jeho délku podmíněně odložit. Druhý ano.

Podle § 58 odst. 1 trestního zákona lze podmíněně odložit výkon nejvýše tříletého trestu odnětí svobody, a to tehdy, má-li soud za to, že i bez jeho výkonu obžalovaný povede řádný život. Vzhledem k tomu, jakou roli hrál nejen L■■■■ B■■■■, ale i P■■■■ K■■■■ v daném případě, a jakou měrou byli zainteresováni na uvedené trestné činnosti a jaký zisk z ní měli, nelze dospět k závěru, že by je mohl napravit podmíněný trest odnětí svobody. Ten by byl zcela zjevně nepřiměřeně mírný, a to nejen s ohledem na ně samé, ale také z hlediska § 23 odst. 1 trestního zákona. Podle něj musí trest působit výchovně i na další členy společnosti. Je nepřijatelné nechat na svobodě pachatele, kteří po léta intenzivně provozovali kuplířství a získali z něj velké finanční prostředky.

Soud druhého stupně rozhodl, že L■■■■ B■■■■ a P■■■■ K■■■■ vykonají trest odnětí svobody ve věznici s ostrahou. Do ní soud podle § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařadí pachatele, jehož odsuzuje k trestu odnětí svobody nepřevyšujícímu dvou let a který dosud nebyl ve výkonu trestu pro úmyslný trestný čin. Do mírnější věznice by je podle § 39a odst. 3 trestního zákona mohl zařadit tehdy, pokud by to přispělo k dosažení účelu trestu. Takový závěr nelze dovodit z žádné konkrétní skutečnosti.

Protože v případě L■■■■ B■■■■ a P■■■■ K■■■■ okresní soud vyčíslil i výrazný zisk z trestné činnosti, uložil jim správně i peněžité tresty. Takový trest lze podle § 53 odst. 1 trestního zákona uložit od dvou tisíc do půl milionu korun.

L■■■■ B■■■■ vyměřil okresní soud peněžité trest ve výši čtyř milionů korun. To odpovídá kauci, na jejímž základě se jmenovaný obžalovaný dostal v průběhu tohoto řízení z vazby na svobodu (viz list č. 3765 spisu). Vzhledem k tomu, že uvedená částka představuje zlomek zisku, který L■■■■ B■■■■ z trestné činnosti získal, není takový trest nepřiměřeně přísný, a není důvodu do něj zasahovat.

Pro případ, že pachatel peněžité trest nezaplatí ve stanovené lhůtě, určí se mu náhradní trest odnětí svobody. Okresní soud tyto tresty ukládal podle § 54 odst. 4 trestního zákona. Ten ale o uvedené sankci nepojednává. To je také jeden z důvodů, proč odvolací soud napadený

rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu, tedy pro rozpor s trestním zákonem. Sám pak náhradní tresty odnětí svobody uložil podle § 54 odst. 3 trestního zákona, který popisuje již uvedenou podmínku, za níž se uvedený trest vykonává, a také jeho výměru. Ta může činit až dvě léta. Jak vidno, okresní soud I. B. náhradní trest uložil téměř na této horní hranici. To je kvůli průtahům v této věci nepřijatelné. Proto odvolací soud tento trest zmírnil na polovinu zákonného rozpětí, tedy na jeden rok.

Zisk P. K. z trestné činnosti okresní soud vyjádřil dvěma miliony korun. Odvolací soud vysvětlil, že jde o částku určenou velmi výrazně ve prospěch tohoto obžalovaného. Jestliže za této situace nalézací soud P. K. uložil trest odpovídající čtvrtině tohoto zisku, není to nepřiměřeně přísné, a to i přesto, že je P. K. podle své námítky v důchodu. Jmenovaný odvolatel chtěl asi říci, že by mu soud neměl peněžitý trest ukládat vůbec. Patrně reagoval na § 54 odst. 1 trestního zákona, podle něhož soud musí při výměře peněžitého trestu přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Totéž ustanovení ale říká, že se peněžitý trest neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný. Pokud soud uloží peněžitý trest pachateli, který získal trestnou činností výrazný profit, je taková sankce v pořádku, a soud se nemusí starat o to, zda si pachatel z těchto peněz něco nechal stranou, zda je utratil, a zda v posledním případě díky tomu má nějaké věci, které může zpeněžit.

I když odvolací soud s ohledem na právě uvedené okolnosti uložil P. K. peněžitý trest, zmírnil mu stejně jako I. B. s ohledem na výrazný průtah v této věci náhradní trest odnětí svobody. Místo na pět měsíců jej uložil na dvanáct týdnů, což přibližně odpovídá třem měsícům.

Jak okresní soud správně uvedl v napadeném rozhodnutí, po I. B. a P. K. hrál nejvýraznější roli S. S. Jemu okresní soud uložil nepodmíněný trest odnětí svobody. To považuje odvolací soud ze dvou důvodů za nepřiměřeně přísné. Prvním z nich spočívá ve velkém průtahu v této věci a druhý v tom, že se v případě S. S. na rozdíl od I. B. a P. K. neví, jaký zisk z trestné činnosti měl. Proto je zapotřebí nejen s ohledem na jeho pozici v organizované skupině citelně odlišit jeho trest od sankcí uložených P. K. a I. B. Proto sice odvolací soud výměru trestu odnětí svobody zopakoval, ale jeho výkon podmíněně odložil. Nevedla jej tedy k tomu příloha odvolání S. S., podle níž se tento obžalovaný věnuje výchově mladých sportovců (viz list č. 8520 spisu).

Podle § 59 odst. 1 trestního zákona lze zkušební dobu podmíněného odsouzení stanovit na jeden rok až pět let. S. S. ji odvolací soud určil na dva roky, tedy ve čtvrtině zákonného rozmezí. Takto mírně postupoval s ohledem na délku řízení. Tím zásadně zmírnil sankci, kterou S. S. uložil nalézací soud. Aby spravedlivě odstupňoval tresty pro další obžalované, považuje za nutné S. S. uložit peněžitý trest. Posledně jmenovaný byl totiž po P. K. a I. B. neaktivnějším členem organizované skupiny. Aby vyjádřil jeho menší podíl na trestné činnosti, stanovil soud druhého stupně S. S. peněžitý trest na 150 000 korun českých. Měl při tom na paměti, že se posledně jmenovaný obžalovaný dostal v této věci z vazby pomocí peněžité záruky, takže je zřejmé, že není nemajetný (viz listy č. 451, 452, 455 a 457 spisu).

V souladu s § 54 odst. 3 trestního zákona, který umožňuje uložit až dvouletý náhradní trest odnětí svobody za včas nezaplacený peněžitý trest, uložil odvolací soud S.

S [redacted] náhradní trest odnětí svobody na šest týdnů. Také touto výměrou odlišil podíl jmenovaného obžalovaného na trestné činnosti, kterou spáchali P [redacted] K [redacted] a L [redacted] B [redacted].

Poslední z obžalovaných, jemuž přitěžovalo, že páchal trestnou činností po delší dobu, byl L [redacted] B [redacted]. Proto mu soud druhého stupně uložil v pořadí další nejpřísnější trest odnětí svobody, konkrétně na jeden rok a šest měsíců. Tím se již ale dostal pod sazbu stanovenou trestním zákonem. Proč tak učinil, vysvětlil již ve čtvrtém a pátém odstavci na třicáté sedmé straně tohoto svého rozhodnutí. To znamená, že počínaje L [redacted] B [redacted] vyměřil všechny další tresty pod spodní hranicí zákonem stanovené sazby. Jedině tak mohl vyjádřit nejen nespravedlivou délku tohoto řízení, ale i podíl jednotlivých obžalovaných na trestné činnosti. Aby od zbylých pachatelů odlišil L [redacted] B [redacted] jako posledního z těch, jimž něco přitěžovalo, uložil mu trest odnětí svobody blízko spodní hranice sazby, konkrétně půl roku pod ní, a jeho výkon podmíněně odložil. Zkušební dobu určil kratší, než v případě S [redacted] S [redacted], který se dopustil závažnější činnosti, konkrétně na minimální podle zákona přípustnou zkušební dobu, tedy na jeden rok.

Z toho, co již odvolací soud řekl k posloupnosti sankcí, plyne, že všechny zbylé tresty odnětí svobody podmíněně odložil na minimální zákonem stanovenou dobu. J [redacted] P [redacted], D [redacted] M [redacted] a M [redacted] N [redacted] působili jako recepční v baru C [redacted], J [redacted] P [redacted] necelých šest měsíců, M [redacted] N [redacted] tři a půl měsíce a D [redacted] M [redacted] tři měsíce. Proto jim odvolací soud uložil o čtyři měsíce kratší trest odnětí svobody než L [redacted] B [redacted].

Ještě kratší dobu, konkrétně jeden a půl měsíce, páchal trestnou činnost D [redacted] B [redacted], který se jejím prostřednictvím ani neobohatil. Proto mu odvolací soud uložil o čtyři měsíce kratší trest odnětí svobody než předchozím třem obžalovaným, kteří působili ve stejném podniku.

V [redacted] N [redacted] spáchal trestnou činnost v přímém úmyslu, a proto mu na rozdíl od S [redacted] M [redacted], kterému se skutkově kladlo za vinu totéž, uložil soud druhého stupně přísnější trest. Od D [redacted] B [redacted] jej oddělil dvěma, a od S [redacted] B [redacted] M [redacted] také dvěma měsíci. Proto V [redacted] N [redacted] uložil osm měsíců a S [redacted] M [redacted] šest měsíců odnětí svobody.

Na tomto místě se odvolací soud dostává k A [redacted] D [redacted]. V jeho případě je situace složitější. Přestože se podílel na činnosti organizované skupiny velmi dlouho, konkrétně od října 2003 do ledna 2005, uložil mu soud druhého stupně trest odnětí svobody pouze na šest měsíců. Učinil tak z následujících důvodů.

Okresní soud v této věci A [redacted] D [redacted] odsoudil již svým prvním rozsudkem z 20. července 2009. Tehdy jeho jednání kvalifikoval jako účast na zločinném spolčení. Protože uvedená kvalifikace ve vztahu k A [redacted] D [redacted] neodpovídala trestnímu zákonu, zrušil odvolací soud původně vydaný rozsudek i k tomuto obžalovanému, i když se neodvolal. Učinil tak podle § 261 trestního řádu, který citoval již ve třetím odstavci na třicáté páté straně tohoto svého rozhodnutí.

A [redacted] D [redacted] okresní soud v původním rozsudku uložil dvouletý trest odnětí svobody a podmíněně ho odložil na tři roky. Jelikož se proti onomu rozhodnutí ohledně jmenovaného obžalovaného nikdo neodvolal, nabylo právní moci v srpnu 2009. Čtvrtého dne onoho měsíce totiž převzal opis rozhodnutí poslední, kdo mohl odvolání v zákonné osmidenní

lhůtě podat (viz § 139 odst. 1, § 246 odst. 1 a § 248 odst. 1 trestního řádu). Dokládají to doručky na listech č. 7333a a 7333b spisu. Zkušební doba podmíněného odsouzení by tudíž skončila v srpnu 2012. V ní by se A■■■■ D■■■■ osvědčil, poněvadž dosud nebyl podle opisu rejstříku trestů a zprávy z místa bydliště postižen za žádný delikt. V souladu s § 60 odst. 3 trestního zákona by se na něj tudíž hledělo, jako by nebyl odsouzen. Kdyby okresní soud nezpůsobil shora uvedený průtah, k srpnu 2012 by ohledně A■■■■ D■■■■ rozhodl znovu (viz třicátou třetí a třicátou čtvrtou stranu tohoto rozhodnutí odvolacího soudu). Tak se stalo, že se podmíněného trestu A■■■■ D■■■■ nedotkla ani amnestie z 1. ledna 2013, podle jejíhož čl. IV prezident republiky prominul všechny dříve pravomocně uložené podmíněné tresty odnětí svobody nepřevyšující dvou let, a to s účinkem, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

Právě uvedené okolnosti dokládají, že i když v této věci odvolací soud poprvé rozhodl ve prospěch A■■■■ D■■■■, nakonec se to kvůli nezákonnému postupu okresního soudu obrátilo proti tomuto obžalovanému. Průtahy v řízení se v obdobném smyslu týkají i všech zbylých obžalovaných, které v nově vydaném rozhodnutí postihl podmíněný trest odnětí svobody. Kdyby okresní soud postupoval, jak měl, nejspíše by i odvolací soud tuto věc rozhodl dříve, než prezident republiky vyhlásil 1. ledna 2013 amnestijní rozhodnutí.

Výhradě kvůli právě popsané situaci soud druhého stupně A■■■■ D■■■■ i přes jeho dlouhodobou účast na trestné činnosti uložil jen šestiměsíční trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na jeden rok. Postihl ho tedy stejnou sankcí jako S■■■■ M■■■■, jenž učinil pouze jednorázové úkony spojené s převodem nemovitostí a který kuplířství spáchal jen v nepřímém úmyslu. Tím také soud druhého stupně vysvětluje, proč S■■■■ M■■■■ uložil tak mírný trest.

Ohledně S■■■■ K■■■■ a K■■■■ V■■■■ je situace podobná jako v případě A■■■■ D■■■■. Okresní soud k nim nečinil žádné kroky spojené s právní mocí napadeného rozhodnutí. Tak se stalo, že ačkoli jim v dubnu 2012 uložil podmíněné tresty odnětí svobody nepřevyšující dvou let, nesledoval v rozporu s § 329 odst. 1 trestního řádu, jak se chovali ve zkušební době, a nereagoval ani na amnestijní rozhodnutí prezidenta republiky, které již odvolací soud popsal ve vztahu k A■■■■ D■■■■ a jímž prezident republiky S■■■■ K■■■■ a K■■■■ V■■■■ prominul podmíněný trest odnětí svobody (viz první odstavec na této straně tohoto rozhodnutí). Proto nerozhodl, že se na ně hledí, jako by nebyli k trestu odnětí svobody odsouzeni. Podle § 368 trestního řádu to měl přitom učinit hned po 1. lednu 2013.

Aby napravil právě popsanou nečinnost okresního soudu, neukládal odvolací soud S■■■■ K■■■■ a K■■■■ V■■■■ tresty odnětí svobody. Stejně jako soud prvního stupně jim ale uložil tresty peněžitě. Shora uvedená amnestie z 1. ledna 2013 se takové sankce netýkala. V porovnání s napadeným rozsudkem je ale zmírnil. Kdyby tak neučinil, fakticky by zopakoval sankci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Tak by nezohlednil průtahy, k nimž v této věci došlo a na nichž se S■■■■ K■■■■ a K■■■■ V■■■■ nepodíleli. Proto jim peněžitě tresty zmírnil o pětinu, konkrétně na 80 000 korun. Na rozdíl od I■■■■ B■■■■ a P■■■■ K■■■■ jim nezkrátil náhradní trest odnětí svobody pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nevykonali. Jednoměsíční náhradní trest je totiž ve dvouleté sazbě uvedený v § 54 odst. 3 trestního zákona sám o sobě velmi mírný.

Jak už bylo řečeno, pokud odvolací soud zruší napadený rozsudek ve výroku o vině, musí jej podle § 259 odst. 2 trestního řádu zrušit i ve všech navazujících výrocích. Jím je i výrok o zabrání věci. Soud druhého stupně již vysvětlil, že uvedený výrok nemůže obstát mimo jiné kvůli průtahům v této věci, na nichž nemá společnost K [redacted] žádnou vinu. Aby jí poskytl zadostiučinění, nezabral dům, ve kterém byl podnik R [redacted]. Naproti tomu zabral dům, ve kterém byl klub C [redacted], a pod ním se nacházející pozemek. Učinil tak proto, že právě tyto nemovitosti byly podle výpovědi D [redacted] T [redacted] a telefonních hovorů (viz například druhý a třetí odstavec na dvacáté třetí straně tohoto rozhodnutí odvolacího soudu) pro kuplíře nejdůležitější a přinášely jim hlavní zisk. Důvody, proč je nutno, aby tyto věci nezůstaly zúčastněné osobě, popsal ve třetím odstavci na třicáté první straně a v odstavci na přelomu třicáté první a třicáté druhé strany tohoto svého rozhodnutí.

P o u č e n í: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 18. prosince 2013

JUDr. Zdeněk Jaroš, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Mgr. Marcel Žán, v. r.

Za správnost vyhotovení: Andrea Benešová